

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

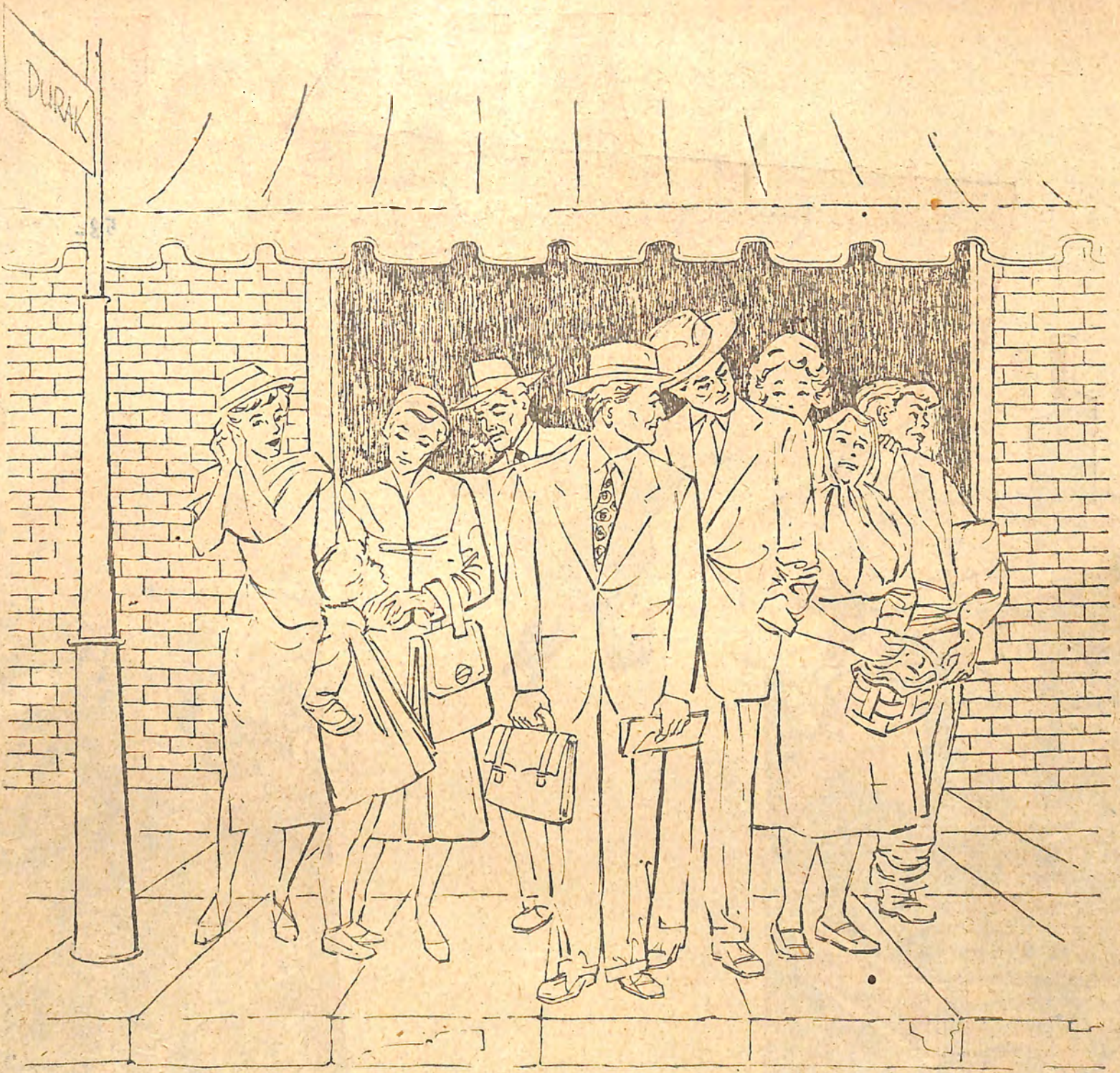
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

— Buyurun, buyurun!..

Servetin geçtiği yolda bulununuz...

Çünkü 27 Ekimde Servetin yolu İş Bankasından geçiyor. Bu çekilişte dağıtılacak zengin ikramiyelere sahip olabilmek için İş Bankasında en az 150 liralık bir hesabınız olması ilk şarttır.

10 ADET
APARTMAN DAİRESİ
30 ADET BÜYÜK
PARA İKRAMİYESİ
ÇEŞİTLİ VE ZENGİN
İKRAMİYELER
cem'an
1 MİLYON LİRA*

TÜRKİYE

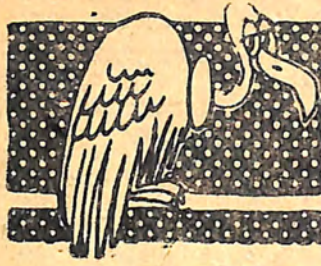

BANKASI

PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ

* Ne kredi... ne borç... tamamı ikramiye

FAAL d - 476

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

AYIP!

A YIP, ayıp ayıp!... Kaleminin ucu, yivi aşınmış plâk üstünde dönen gramofon iğnesi gibi, sahifenin sonuna kadar hep bu kelimeyi tekrarlarsa yine kanmıyacak, yine boşalmıyacak, yine yatışmıyacak: Ayıp, ayıp, ayıp!...

Hayır, hepimizin alıştığı, kanıksadığı sokak ayıplarından değil bu: Ne esnaf kabalığı, ne kaldırım çapkınlığı, ne hemşehri terbiyesizliği... Bu, sadece siyasi bir ayıp, bir politika ayıbı!

Olay şudur: C.H.P. nin İstanbul kongresinde, yüzlerce basılmış bir fotoğraf, satışa çıkarılıyor: Çerçevesizi yirmi, çerçevesiz otuz liraya!

Nedir bu fotoğraf?... Atatürk'ün yakası altıok rozetli bir resmi mi?... İnönü'nün Gazi ile başbaşa çekilmiş bir hatırası mı?... Hayır, Sayın Celâl Bayar, sayın İnönü'nün hürmetle elini sıkarken alın-

mış eski bir fotoğraf!

Ne var bunda açık arttırmaya çıkaracak?... Bayar'la İnönü iki eski politika arkadaşı değil midirler? İnönü Başvekilken Bayar onun İktisat Vekili değil mi idi?... İnönü Cumhurbaşkanı iken de Bayar onun Başbakanı olmamış mıydı?...

Bir devlet adamının bir devlet adamına saygısı, teşhir edilecek kadar çirkin ayıplardan mı oldu artık?

Bize sorarsanız, asıl ayıp, tam bunun tersidir: Saymak, görmemek, konuşmamak!

Bu, partililik değil, fırkacılıktır!

Hiç unutmam, 1946 Meclisinin bir gece oturumunda, o zamanki D.P. muhalefетinin lideri sayın Bayar kürsüye çıkmış, bir dedikoduyu cevaplandırırken:

— Elbet Çankaya'ya gidece-

ğim, elbet Cumhurbaşkanıyla konuşacağım... Biz, kabile şey-

hi miyiz?... Biribirimize gazve mi açtık?...

Diye bağırıyordu. Bu ne güzel bir meydan okuyuştu!

Aradan on yıl, on bir yıl geçti. Yeni bir nesil yetişti, adına «Politika esnafı» dediğimiz malûm ve mahûl kişiler ortadan çekildiler. Ama, eski oyun hâlâ sahnede!

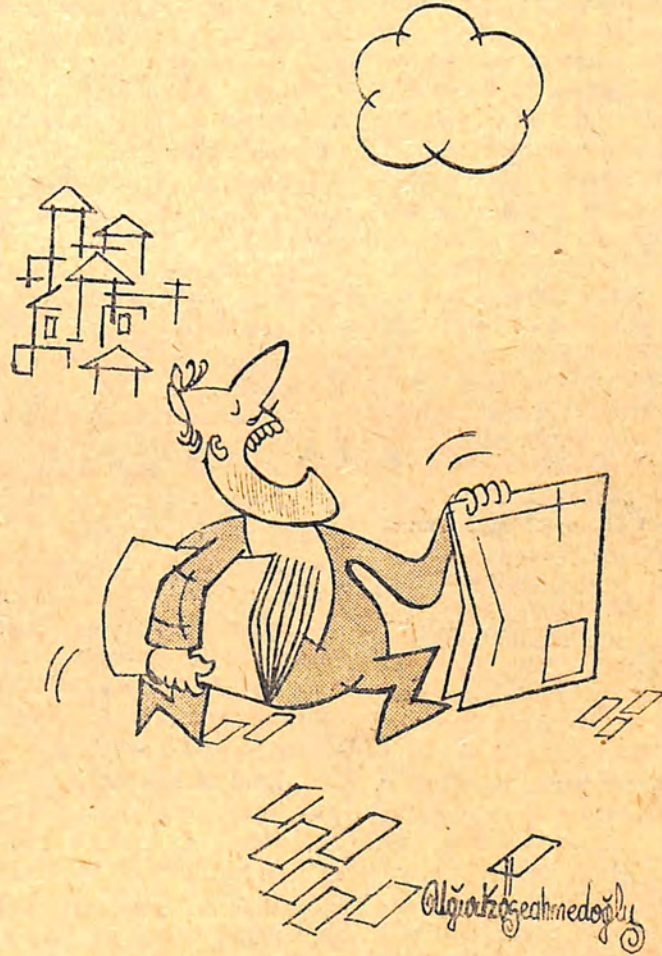
Düşününüz, bu bir genç!... Boğazından ikbal sofrasının tek lokması geçmemiş genç!... İktidar koltuğuna henüz pantolonu değmemiş genç!...

Bu genç adam, yarın, polislerin selâmı arasında Vekâlet otomobili binerse ne olacak?...

Yüzünü görmediğim, adını bilmediğim bu genç politikacının hayalindeki başını bir avucuma alıyor, öbür avucum alnında, Hamlet'in sesiyle mırıldanıyorum:

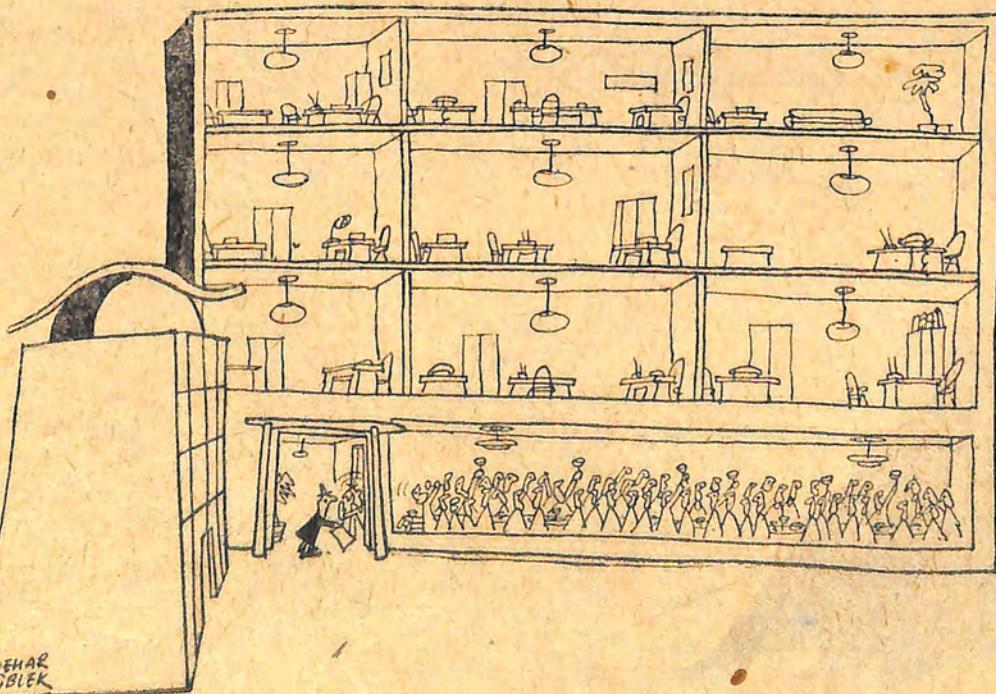
— İşte asıl mesele!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Havadilis, yarınki zamları yazıyor!...

Yeni Belediye Sarayında 1000 kişilik kokteyl salonu var... (Gazeteler)

— Bugün git... Yarın gel!...

Bilen Kazanıyor

— Bayanlar, baylar!.. Burası Akbaba, mizah yayın servisi.. Aylık yarışmamızın birincisini sizlere takdim ediyoruz!..

Yarışma iktidarla ana muhalefet temsilcisi arasında olacaktır... Salon, Şişli - Tünel otobüsleri gibi tıklım tıklım. Duvarlar, D. P. ve Altıok bayraklarıyla donanmış... Dâvetliler arasında partilerin bütün tanınmış şöhretleri var: İşte, mebusumuz Nazlı Tılabar, topkısı yarısı balık, yarısı insan olan mitolojideki deniz kızları gibi: Horoz ibiği kırmızı bir blüz ile siyah bir pantolon giymiş, yarı belinden aşağısı erkek, yukarısı kadın kıyafetinde...

Muhalefet saflarında da ilk göze çarpan bayan, C.H.P. Kadınlar Kolu Başkanı Güzide Tanrıyar... Pek sık giyinmiş... Nazlı Tılabar'la aralarında belli bir fark var: Birincisini gittikçe erkekletiren politika, öbürünü gittikçe dişileştiriyor!..

Sosyetemizin meşhur simaları da bu toplantımıza gelmişler: İşte D. P. gönüllülerinden Bayan Feyhan Koçer içeri girdi. Hanım efendi tepeden tırnağa ölçüldü: Oturması, kalkması, yemesi, içmesi... İşte, kırk yedişer santimlik adımlarla kendi tarafına doğru yürüyor. Bir buçuk milimetrelilik bir gülümsemeyle bendenize baktılar. Sağ kaşlarının ucu belli belirsiz kalktı, indi: Galiba birisine selâm ihvan etti!

Karşı safta Bayan Dicleli ile Doktor Civanım'ın eşi bayan Boncuk neredeyse zabıta tarafından susturulacak kadar âsayiş bozan gösteri kahkahalarla gülüyorlar.

Oooo... Şimdi içeriye kalabalık bir D.P. grubu girdi: Mahzun politikacılarımızdan Kemal Zeytinoglu... Yine meşhur mahzunlarımızdan Atıf Benderlioğlu... İstifasında hâlâ ısrar eden Samet Ağaoğlu... Ne tuhaf ya u, kendileri gibi soyadları da birleşmiş: Hepsisi de bir şeyin oğlu!.. Durun bakayım, aralarında galiba birisi daha var, pek göremiyorum... Evet, evet, Kayseri mebusu Osman Kavuşçu... Gruptaki meşhur demokratik çıkışından sonra biraz ezilmiş ama, gözleri yine pırıl pırıl!..

İşte C.H.P. liler: Başlarında... Durun bakayım, başlarında da kim var, pek belli değil. Evet, Kasım Gülek başlarında... Ama Falk Ahmet Barutçu da başlarında... Evet, evet Semseddin Güneltaş da başlarında... Ya Turhan Feyzioğlu?.. Eh, o da başlarında sayılır!..

Aaa... Nihat Erim de geldi...

Tereddüt ediyor... Bakalım ne tarafa gidecek... Oturacak münasip bir yer arıyor... Buldu, buldu, tam hudutta bir sandalyeye ilişti üstat!..

Efendim vakit geldi artık... Kapılar kapanıyor... Müsabakamıza başlıyoruz!

Yarışmaya girecek olanlar: Demokrat Parti adına Osman Kavrakoglu... Lütfen Osman Kavrakoglu... Şöyle mikrofona yaklaşınız... Kaç puvanlık yarışma seçiyorsunuz?

— Bizde söz bir, Allah bir... İkilik yok!

— Rica ederim propaganda nutku çekmeyiniz!..

— Şimdi siz, Halk Partisi sözcüsü... Adınız?

— Kemal...

— Soyadınız?

— Satır!..

— Yani şu kitaptaki, gazetedeki, yazıdaki satır mı?..

— Hayır!.. Hani şu masaldaki «Kırk katır mı? Kırk satır mı?» vardır ya, işte o satır!..

— Haaa, kasap satırı!

— Yahut cellât satırı!

— Pekiyi, siz kaç puvanlık soru seçiyorsunuz?

— Ulan ne numaracı herifsin be... Sanki bizim tek parti, tek şef mebusluğundan geldiğimizi bilmiyor gibi soruyorsun!

— Demek siz de bir puvanlık! — Evet...

— Buyurunuz höcrelerinize lütfen... Müsabakaya başlıyoruz!

— İşitiyor musunuz sesimi bay Kavrakoglu?..

— İşitiyorum...

— Ya siz, bay Satır?

— İşitiyorum...

— Çok güzel... Birinci soru, sayın iktidar sözcüsünüzdür. Lütfen söyleyiniz bakalım: Türkiye'yi İkinci Dünya Savaşından kurtaran kimdir?

— Fatih Rüştü Zorlu!..

— İyi düşününüz Kavrakoglu...

— Ben düşündüm... Asıl sen iyi düşün!..

— Bravo!.. Bildi efendim, Fatih Rüştü Zorlu!.. Vallahi bildi!

— Şimdi siz, Bay Kemal Satır: Türkiye'yi, demokrasiye kim kavuşturdu?

— Millî Şefimiz İsmet İnönü!..

— Rica ederim iyi düşününüz...

— Ben düşündüm... Şimdi ne olur, ne olmaz, siz de düşününüz!

— Sey... Galiba bildi... Değil mi?.. Bildi!

— İkinci soruya geçiyorum bay Kavrakoglu: İstanbul Fatihi kimdir?

— Adnan Menderes!..

— Evet... Hakkınız var, bir bakıma öyle... Ama, ben İstanbul

lun ilk fatihini soruyorum...

— Onu da Halk Partisi sözcüsü cevaplandırın!

— Pekiyi... Öyle olsun bari.. Siz söyleyiniz bay Satır: Sandık oyununu nedir?

— Dört yılda bir tekrarlanan seçim festivali!..

— Üçüncü soru bay Kavrakoglu: Halk Partisi iktidarda iken hürriyet heykeline kim şal örtmüştü?

— Nihat Erim!

— Tebrik ederim efendim, Nihat Erim...

— Şimdi siz, sayın Satır: Bir Demokratın yirmi Halk Partiliye bedel olduğunu ispat eden siyasi kâşifin ismini söyleyiniz?

— Bir kelimeyi tashih ederseniz söyleyirim...

— Neymiş o kelime?

— İspat eden değil, iddia eden...

— Peki, öyle olsun...

— Tefvik İleri!

— Bildi efendim, üçüncü suali de bildi!.. Şimdi dördüncü ve sonuncu soruya geçiyorum, Malûm ya, hak oyun dörttür... Lütfen söyleyiniz bay Osman Kavrakoglu, İstanbulun Marko Paşası kimdir?

— Belediye Reisi Kemal Aygü!

— Bravo Kavrakoglu, tebrik ederim, bildiniz!.. Şimdi sıra sizde sayın Kemal Satır: Refah nedir?

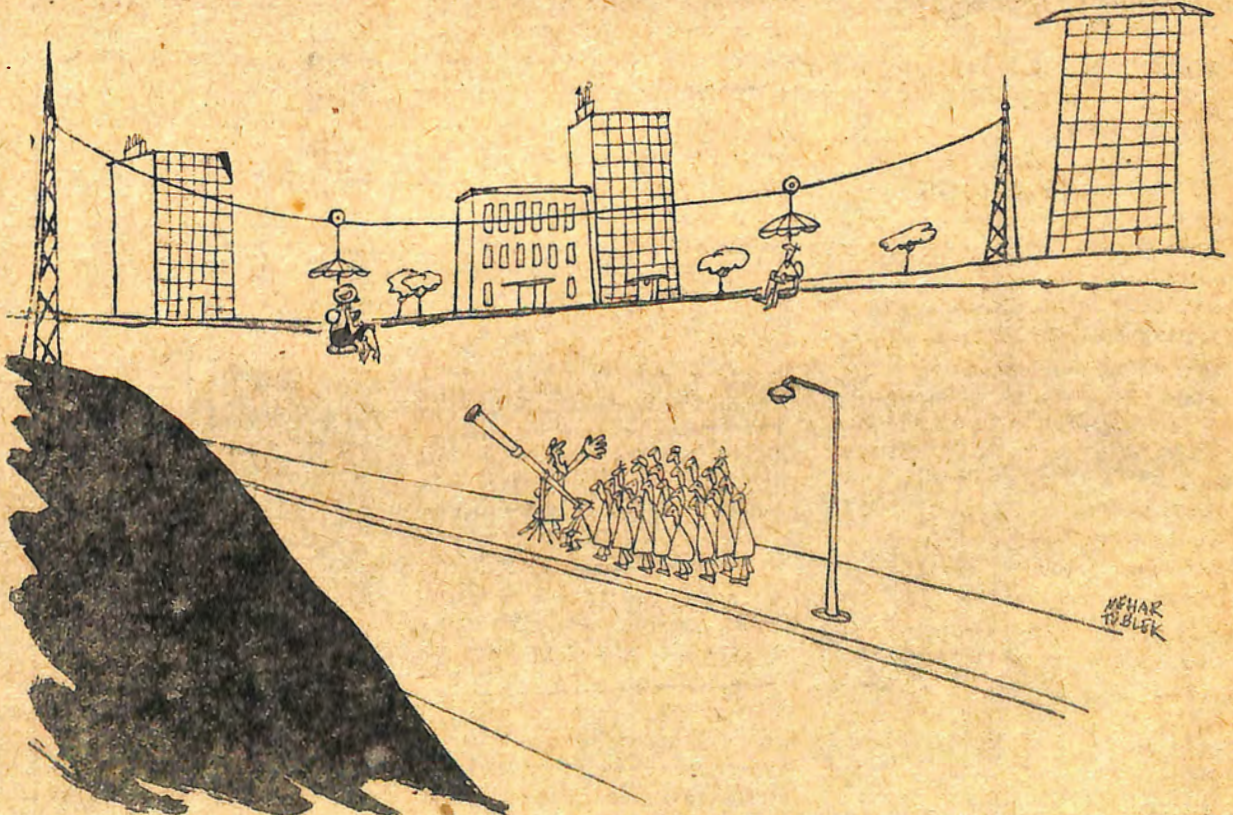
— Batan bir geminin ismi!

Birden salon karıştı, çığlıklar koptu, yumruklar kalktı ve elektrik cereyanı kesildiğinden spikerin ne söylediği anlaşılmadı.

ÇİMDİK

Sanayi Sergisinde teleferik kuruldu... (Gazeteler)

(Gazeteler)

— Haydi bağışozuk elli... Asker yirmi beş!

GÖZ ÜCÜ NE Paris

PARİS

TRENİMİZ Gare de Lyon'a girdi. Saat, sekiz buçuk. Paris, dün gece bir bahar yağmuru ile yıkanmış. Pencereleler, kapılar, nemli bir sabah uykusundan henüz uyanıyor...

Bizi, Sami Kırdar karşıladı. Soyadını tanıdığınız bu dostu si-ze ben de tanıyayım: Sağlık Vekili Lûtfi Kırdar'ın kayınbiraderi... Ama o, enişte kanatları ile uçacak insan değildir. Güzel Sanatlar Akademisi Mimarlık Bölümünde bir kürsüsü vardır onun. Bu kürsü de olmasa bir şey değişmez: Batılı kafasıyla doğulu kalbi, onu ayrı insan yapmaya yine yeter.

Paris'i, bir ay Kırdar'ın otomobiliyle gezdik...

Doğrusunu ister misiniz? Paris, bir ayda değil, bir yılda da gezilmez!

Niçin mi?... Osmanlı İmparatorluğu yokken Paris vardı da ondan!

İki bin yılın şehrindeyim!... Onu, iki bin yılın zevki, iki bin yılın zekâsı, iki bin yılın sanatı yaratmış.

Paris, yalnız Fransanın değil, bütün Avrupanın, bütün Amerikanın Paris'idir. Dünya sanatının, dünya siyasetinin, hattâ dünya sefahatinin başkenti o!

Milyarder karıları orada giyiniyor, orada süsleniyor, orada gençleşiyor.

Milyarder çocukları orada eğleniyor, orada sevişiyor, orada kumar oynuyor.

Paris'te nefes alan beş milyon insan var. Paris'i gezen beş yüz bin yabancı var. Paris'te koşan bir milyon otomobil var.

Çocukluğumun tulûat tiyatrolarında kantocu kız bir türkû söylerdi:

Köyden indim şehre,
Şaşırdım birdenbire!

Paris'e, Türkiye'den değil, İtalyadan da, Almanyadan da git-seniz şaşırsınız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

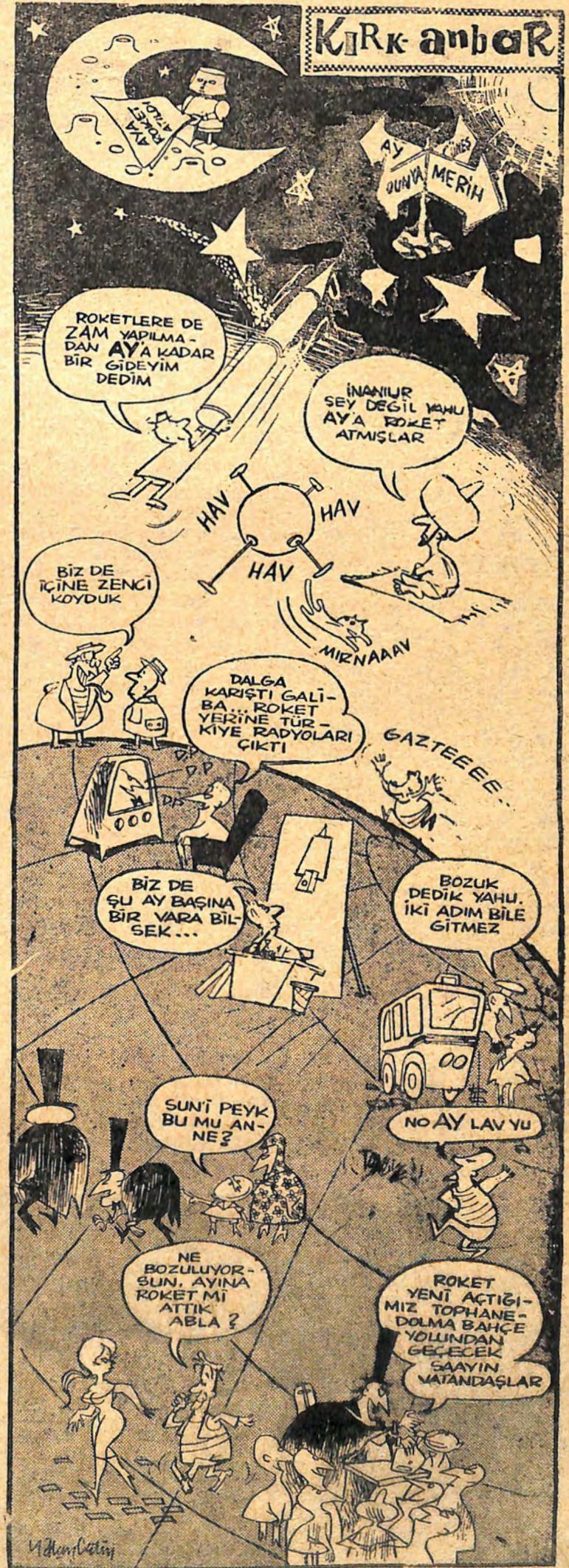
HER yurttaş, kendi yurdun-da yürürlükte olan kanunları bilmek zorundadır. İster okur-yazar olsun, ister olmasın, herkes kanunları bilir sayılır, ama yalnız kendi memleketinin kanunlarını. Şimdi biz, Çin'deki kanunları bilir miyiz? Bir gün Çin'e gitsek. Rıhtımda balık tut aya kalksak. Tam oltayı denize atmışken polis ensemize yapışıp bizi yargıcın karşısına çıkarsa. Çin'de, rıhtım üstünde balık tutmak yasak olduğu için bizi hapse atsalar. Ne yaparız? İlk önce balık tutmanın yasak olmasına şaşarız. Sonra da kendi memleketimize gidince, başımıza gelenleri herkese anlatırız.

Bizim memleketimizde de balık tutmanın yasak edilmesi gibi yasaklar vardır. Bakınız, su gazete haberine. Norveçli bir gemici İstanbul'a gelmiş. Gemisinden çıkarken yanına 850 gram kahve almış. kimse ona kahve çıkarmanın yasak olduğunu söylememiş. Gümrükçüler de ses çıkarmamışlar. Norveçli gemici otomobille

binmiş. Şoförle konuşurken bizde kahvenin çok pahalı olduğunu öğrenmiş. İşte bu konuşma sırasında, kahve kaçakçısı diye Norveçliyi yakalamışlar. Haydi cezaevine... Bir Norveçli kahve satmanın yasak olduğunu nerede, nasıl bilsin? Bu, yalnız bize mahsus bir yasak. Dünyanın başka yerlerinde de acaba kahve satmak yasak mıdır?

Bu yüzden Norveç gazeteleri aleyhimize neşriyata başlamışlar. Derken araya Norveç Sefareti girmiş, ke aletle 850 gram kahve yüzünden 2 ay hapis yatan Norveçli gemiciyi hapisten kurtarmışlar.

Bütün bunlar nedir? Böyle yapıp da kaçakçı'lığı mı önleyo-rüz? Yoksa, daha bizi tanımayan yabancılar varsa, onlar da tanı-sınlar diye mi uğraşıyoruz? Bir yabancı, Türkiye'de kahve sat-sının da eroin satışı gibi yasak olduğunu nereden bilsin? Bütün bu gayretimiz Norveç'te aleyhimize neşriyat yapılmasına değer miydi? Yapılan hayır, ürktülen kurbağaya değmelidir. Hadi bakalım, şimdi pehlivanlarımızı Norveç'e gönderelim de, onlar hiç olmazsa Norveç gazetelerinde lehimize neşriyata sebep olsunlar, bu hâdiseyi Norveçlilere unuttur-sunlar. Yine iş aslanlarımıza düşüyor. Bizi yabancılarla en iyi ta-nıtan yine onlar... **B. E. N.**

Amerika Ay'a roket gönderdi

(Gazeteler)

AĞZI İLE KUŞ TUTAN ADAM

KALKAN tramvayın ikinci arabasına zor yetiştim. Arka kapının basamağına atladım. Bir elimde çanta, öbür elimde paket vardı. Yolculardan biri dirseğimden tuttu, kendimi yukarı çektim. İçerisi çok kalabalıktı. Birbirimizin üzerinde gidiyorduk. Bir zaman konuşulmadı. Sonra tek tük konuşmalar oldu. Daha sonra bir kişi konuşup, öbürleri dinlemeğe başladı. Konuşan «Ağziyle kuş tutan adam» dı. Tramvayın arka aralığında herkes onu dinliyor, arada bir de öğrenmek istedikleri bilmedikleri bir şey olursa soruyorlardı. Soru daha tamamlanmadan «Ağziyle kuş tutan adam», lâfı soranın ağzına tıkip, «haa, ona gelince...» diye, tıkır tıkır anlatmağa başlıyordu. Her şeyi, ama her şeyi biliyordu.

«Ağziyle kuş tutan adam» ı inceledim. 45-50 yaş arasında görünüyordu. Elbiseleri ne eski, ne yeni sayılırdı. Kravatsız gömleğini, karısı, ya da kızı dikmiş olabılırdı. Ben onu bir odacıya benzettim. Ama şöyle böyle bir odacı değil, yirmi-otuz yıllık, bir çok değişik yüksekçe kişilere odacılık yapmış biri... Anlattıklarına bakılırsa, uzun yıllardan beri her gün bir kaç gazeteyi, başyazılarından son sayfalardaki yazılara dek okuyor olmalı. Bunlar, daireye bedava gelen gazeteler olacak. Okul yüzü gördüğünü, mürekkep yaladığını sanmıyorum.

«Ağziyle kuş tutan adam» ın her gün nasıl gazete okuduğunu gözümün önüne getirmeğe çalıştım. Uzun koridorda, arkası duvara dönük, bir iskemlede oturur. Bir dirseğini koridorun geniş penceresi içine dayar. Reçetesiz gözlüğünü takar, gazeteye ta başından başlar. Heceleyle heceleyle heceleyle, dudaklarını kıpırdatarak, fısıltılı bir sesle okumaya başlar. Böyle ağır aksak okuduğu için de, her okuduğunu sindirir, ezberler. Beş, altı satır söktürünce, ya zil çalar, ya karşısında oturduğu kapının üstündeki renkli ışık yanar. Gazeteyi pencere içine, gözlüğünü cebine koyar, odaya girer. Dönüşünde gazeteyi alır eline, gözlüğünü takar, gazetede kaldığı yeri bir zaman arar. Bulur. Yeniden sesli sesli okumaya başlar. Bu her gün böyle akşamacak sürer.

Tramvayın arka aralığındaki «Ağziyle kuş tutan adam» ın konuşmaya ne zaman, nasıl başladığını ayırt edemedim. Ben, konuşmasına kulak kabarttığım zaman o, aralığı dolduran kalabalığa Marilyn Monroe'yu anlatmaktaydı:

— Bellediğin karılardan değil arkadaş. Her bi artiz nâmehremi ni er kişiye açar, gel gör, bu karı akıllı.

— Yaaa, akıllı demek?...

Bunu soran yolculardan biriydi.

— Akıllı ya... Akıllı olduğu şurdan belli, yaşlı bi herifnen evlendi bir, bir de saniyen erkeğin en cinsini seçti.

— Kiminle evlendi?

— Bu efendiiim, çok menşur bir romancıyan evlendi. Herif

bi roman yazıyor, okuyan ağlıyor.

— Ağlıyor ha...

— Hemi de nasıl... Bir sayfa okudun mu, ağlamamanın mümkünü yok. Herifin kaleminden kan damlıyor arkadaş. Taş olsa dayanamaz, herif öyle roman yazıyor.

— Aşkolsun... Herife de karıya da aşkolsun.

— Marinin Munru, işte bu herifnen evlendi. Sonra bu herifi, zinci işinden Ameriga'da mahkemeye çektiler.

Bir yolcu:

— O zenci işi ne? diye sordu.

«Ağziyle kuş tutan adam» şöyle bir kasıldı, geriye doğru kaydıldı, tramvay aralığında sıkışmış yolculara üstten bakarak:

— Haa, o zenci işine gelince, dedi, o iş başka bi iş... Ameriganın başvekilli ben, diyor, hiç bi zinciye üniversite muhtariyetliği tanımıyorum. Zinci milleti de, vay ne demek olsun, en namli boksörleri biz yetiştirelim de, en mensur atletikler bizden çıksın, Amerigan sancağını olimpiyat direğine çektiirelim de, sen daha ne demeğe bize üniversite muhtariyetliği tanımyasın diye muhalefete geçip, efendime söyleyeyim, Birleşmiş Milletlere protesto çekiyorlar.

— Amerikanın yaptığı ayıp şimdi.

— Efendim, işin aslı başka. Ameriganın başvekilli, hep misavât üzerine olsun diyor. Zincisi zinci mektebine gitsin, gayri zincisi de gayri zinci mektebine gitsin, diyor. Çünkü bu Amerigada, bizdeki mihalefet gibi bi «Gülü - Gılan» deyi bir cemivet var.

— Nedir o cemiyet?

— Haaa, o cemiyete gelince...

Bu Gülü-Gılan cemiyetinin âzaları, gündüz uyuyor, gece garantili bastı mıydı, başlarına yatak çarşafı geçirip, hortlak misali ortaya dökülüyor. Nerde bi zinci bulursa, zincinin soluğunu kesiyor.

— Zenciler bir şey yapmıyor mu?

— Haaa, o meseleye gelince... Zinci milleti de tenhada bir gart Amerigan avradı gordü mü, hü-müğüne binip, zinci milletin in-tikamını alıyor.

— Desene ki onlar bizden better.

— Haaa, beterliğine gelince... Her bir milletin kendine mahsus bir derdi var.

— Valla doğru... Peki, bu Marlin'in kocası ne demeye zencileri müdafaa ediyor? O da mı zenci?

«Ağziyle kuş tutan Adam» bir göz kırpmasıyla düşündü, sonra:

— Halis kan zinci değil, dedi, biraz gırmalık var ama, halis zinci değil. Hatfâ geçenlerde bi zinci, bi Amerigan garısından bi dolar çaldı deyi, zinciyi elektrik sandalyasına oturtmağa hüküm giydirdiler.

— Bu elektrik sandalyası ne?

— Haaa, sandalyaya gelince... Bu sandalya, efendime söylüyüm, bizim gırsına dizmak gibi. Veyahut, de ki, asmak... Amerigalıların yüreği yufka, adamı ayakta öldürmüyorlar.

— Allah Allah...

— Evet... Medeniyet başka şey canım. Adamı oturduğu yerde, haberi bile olmadan öldürüyorlar.

— Demek yorulmasın diye... Bir dolar için ha?...

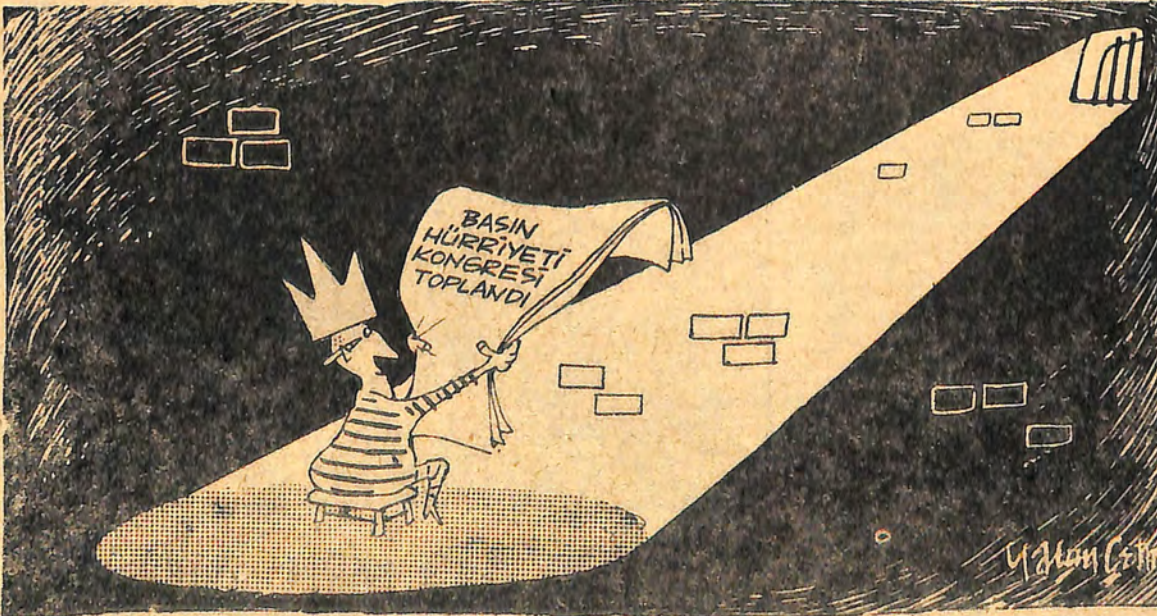
— O dolar işine gelince... Bu dolar denen para dünyanın en kıymetli parası. Biz de paramızı dolara ayar ettik. Eskiden bir dolar bizim paramızın karaborsada on beş lirayken, şimdi ayardan sonra, yirmi liraya çıktı. Karaborsa ortadan kalktı.

— Nasıl kalktı?

— Yahu arkadaş, hükümet karaborsanın üstüne çıktı. Daha karaborsa kalır mı?

— Bu dolar franktan da yüksek mi?

— Haa, frank işine gelince... Frank demek Fransızın parası. Bu Fransada bi mareşal Dökol var. İkinci harbi umumide Fransa milleti, bu Mareşal Dökol'un dediğini dinlemedi. Eğerkım bi dinlemiş olsaydı, Fransa Mısır'dan tut, Cebeli Tarıktan dolaş, Cezayiri mezayiri hep alacaktı. Ama Fran

sızlar dinlemediler. Sonra efendim, Alamanlar Fransızları bastırıp ta, şeydince, Fransızların aklı başına geldi. Mareşal Dökol'a «Aman gel, başımıza geç!» dediler. Mareşal Dökol da «Ya anayasayı değiştirin, ya da başımıza geçmem...» dedi.

— Peki, frank n'oldu?...

— Franga gelince...

O sırada başka biri,

— Demek Fransa'da da anayasa var? diye sordu, «Ağzıyla kus tutan Adam» ona döndü:

— Her milletin, dedi, iyi kötü bi anayasası olacak.

— Peki, neye değiştiriyorlar?

— Haa, deniştirmeğe gelince... Fransa'da ahlâk kalmadı. Ahlâk kalmayınca, anayasayı deniştirip, milleti sıkıya sokacaklar ki, kimse bi yolsuz iş yapmasın...

— Demek Fransanın ahlâkı bozuldu.

— Bozuldu. Sor ki neye bozuldu... Hep bu turistten. Çünkü Fransaya çok turist gidiyor. Fransız kadınları da turist gelsin diye açık saçık gezmeğe başladılar. O sebepten ahlâk bozulunca Frank ta düştü. Frank düşünce Dökol iş başına geldi.

Yolculardan biri:

— Şimdi anladım, dedi, velâkin bu Amerika'nın yaptığı a-yıp. Koca millet atomu bulmuş da...

— Atom meselesi başka...

— O nasıl?

— Efendim bu atom, parmak kadar küçük bir şey. Velâkin çok kuvvetli. Bunu ilkin Alamanlar buldu.

— Alamanlar da yaman haaa...

— Alamanlara gelince... Bu Alamanlar atomu buldular bulmağa ama, işletemediler. Hitler az daha dişini sıkıp da dayansaydı, atomu işletmeğe açacaklardı. Sonradan Amerikalılar Alaman âlimlerini, bütün atom pavlikalarıyla Amerika'ya götürdüler.

— Patlattılar değil mi?

— O patlatma işi ayrı... Patlatmaya gelince, Amerikalılar Caponlara ya adayı bize verirsiniz, ya atomu patlatırım, dedi.

— Japonlar adada mı?

— Adada... Capon milleti hep su üstünde. Adalık bir yer... Sonra efendim...

Yolculardan biri: sordu.

— Kore işi nasıl oldu? diye

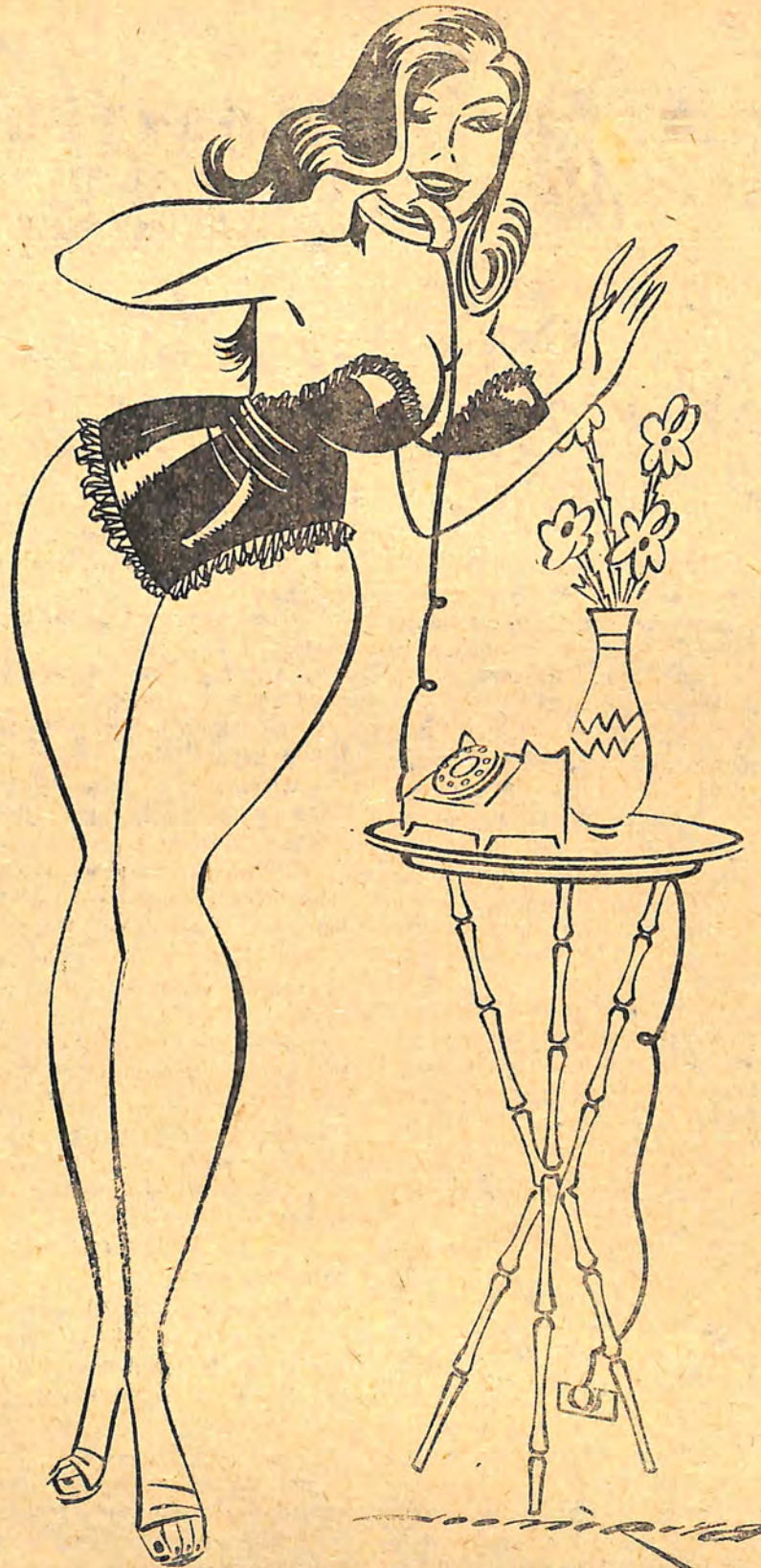
Bir de baktım, son durağa gelmişiz. Erenköy'de inecektim. «Ağzıyla kus tutan Adam» a dalıp, Bostancı'ya kadar gelmişim. Tramvaydan indik. Yolcular hep dağdılar. «Ağzıyla kus tutan Adam», yanındakilere:

— Haaa... Kore işine gelince...

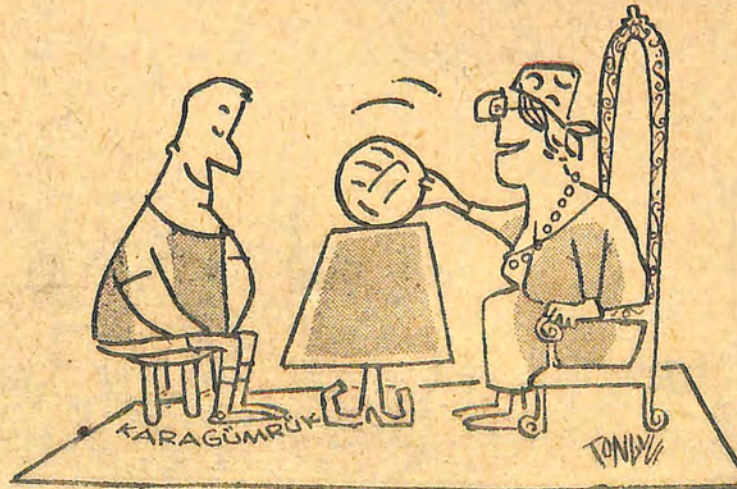
Dişordu. Ben de geldiğim volu gerive gitmek için başka tramvaya bindim. Yolda, okumanın ne yararlı bir iş olduğunu düşündüm. Okuyan, her şeyi biliyor. Kendi kendime:

— Haaa... Okuma işine gelince...

Dive söylendim. Aziz NESİN

— Aloo... Ben karşıki apartımda oturan komşunuzum... Evet, evet eyi bildiniz... Bir ricam var sizden... Lütfen perdenizi kapar mısınız?... Soyunacağım!...

— İstikbaliniz çok parlak görünüyor!...

BASLARKEN

HER gün, yurdun dört köşesinden birçok mektup alıyoruz. Akbaba'nın çok akıllı bir kuş olduğu herkesçe malûm olduğundan, okuyucularımız, çeşit çeşit dertlerini anlatıp bizden derman istiyorlar. Hususi mektuplarla birer birer cevap vermeğe vaktimiz, hele nakdimiz hiç müsait olmadığından, her hafta aldığımız mektupları burada cevaplandıracağız. Ancak cevaplar, mektupların sırasına göre verileceğinden okuyucularımızın cevap kuyruğuna girmeleri rica olunur.

★

C.H.P. İLE D.P. ARASINDAKİ BENZERLİK

İstanbul'dan Kemal Girgin adlı okuyucumuz soruyor: Son yıllarda memleketimizde siyasi bakımdan büyük gelişmeler oldu. Bu, gelecekteki mutlu Türkiyemiz için büyük bir kazançtır tabii... Yalnız, halen memleketimizin kaderini elinde tutan D.P. ile C.H.P. arasındaki en büyük benzerliğin ne olduğunu bir türlü anlayamıyoruz. Evet, bu iki partimizin kaderlerinde bir benzerlik var ama, nedir... Bunu bize açıklar mısınız?

Cevabımız: Birisinin «Hürriyete şal örtün» bir Başkan Yardımcısına, diğerinin ise «Demokrasiye paydos» diyen bir Başbakana sahip oluşu!

★

Ankara'dan Sevim Uzungör soruyor: Güzel dilimizde bir lâf vardır: Kızıoğlan kız, altı aylık gebe. Doğrusu ya ben bu lâftan hiç bir şey anlayamıyorum. Bir kızın altı aylık gebe olması kaabil midir?

Cevabımız: Öyle bâkireler vardır ki, yalnız altı ay değil, bazan senelerce bu hususiyetlerini muhafaza etmekle beraber gebelikleri de devam eder. Meselâ: Şişli Çoiuk Hastahanesi'nin yıllarca evvel temeli atılıp çatısı kapanan Hariciye Pavyonu hâlâ bâkirdir: doktorlar içine bir türlü girememektedirler. Sonra efendim, şu İstanbulumuzun yıllardır bitemiyen meşhur Opera binası da bütün şavretlere rağmen kızıoğlan kızdır. Adana Devlet Hastahanesi de bu misaller arasına girebilir...

MARKO PAŞA

KAMP, Uludağın en güzel yerindeydi. Buna rağmen, izciler hayatlarından memnun değildiler. Karga Nihat:

— Kepazelik, olursa bu kadar olur! diyordu.

Hoşaf Erol da öyle düşünüyordu:

— Hiç canım!... Yirminci asırda yaşadığımızı unutuyorlar. Bizden kızlara ne zarar gelirdi?

İşi evveliyatından anlatmak lâzım. Çadırları kurduklarının haf tasında, izciler bugünden de üzgündüler. Kamp komutanı Küçük Şevki, onları kıyasıya çalıştırıyordu. Yok çadırların etrafına arklar açılacak, yok kamp sahası düzeltilecek, yok taa anasının dini kadar uzaktan odun getirilecek, yok bulaşık yıkanacak, yok sebze ayıklanacak, yok o olacak, yok bu olacak...

Vâdiden yukarı teneke teneke su taşıyan Himhim Melih, boyuna söyleniyordu:

— Annem bana bir sürahi su getirtmeye kıyamazdı. Gelsin yavrusunu şu hâliyle görsün. Bu Küçük var ya bu Küçük, bizi esir gibi kullanıyor!

Cıva Oğuz, bir taraftan yemek kazanını temizliyor, bir taraftan Melihe lâf yetistiriyor:

— Anteliko, bir sen misin ananın kıymetlisi? Benim evde kazan yıkağım mı vardı?

Melih suyu temiz kazanlara dolduruyordu. Tenekeyi kızgınlıkla boşalttığından suyun yarısı yere dökülüyordu. Oğuz bağırdı:

— Heeey! Dikkat etsene.

— Sen kendi işine bak. Ukalalık istemem.

— İyiliğin için söylüyorum. Yi-ne sen dolduracaksın.

— Kâhyam mısın? Doldurmayacağım işte.

— Bana ne yahu? Doldurmasın doldurmasın. Külhanbeyliğini git de Kütüğe yap. Başımda ekşiyip durma.

— Ekşirsem ne olurmuş?

— Çöplüğe dökülürsün.

— Beni çöplüğe dökcek adamın alnında cebir problemleri yaparım.

Çocuklar aşırı bir sinirlilik içindeydiler. Çatacak yer arıyorlardı. Karga Nihat kazmayı sallarken:

— Güya istirahat etmeye, hava almaya gelmiştik! diyordu. Hava almaktan hava aldık. Sabahtan ikindiye kadar iş. Ondan sonra yürüyüş. Bak yürüyebilirsen!

Kerpeten Namık:

— Mecbursun arkadaş! dedi. Eşşek gibi yürüyeceksin. Yürümezsen kötek var.

— Akşam yatağa girmek için can atarsın. Gözünü kapadın kapamadın, haydi nöbete!... Nöbetten döndükten sonra uykuya vakit mi kalıyor? Saat beşte kalk borusu öter. Ondan sonra yine angarya.

— Belânızı bulduk canım.

Birden, toplan borusu kaldı. Bayrak direğinin altına toplandılar. Jimnastik öğretmeni Küçük Şevki, çadırından çıktı. Bacağında şort vardı.

— Hepiniz burada mısınız? diye sordu.

— Cavitte Ergun helâda efendim.

— Amma iş ha! Ne zaman sor-sam helâdalar. Gayeleri, çalışmak, kaytarmak... Nihat, koş çağır onları!

Nihat gitti, geldi:

— Durumları müsait değilmiş efendim.

Kamp komutanı, sığır kuyruğundan yapılma kırbacını tehditle salladı.

— Ben onlarla sonra konuşurum... Dün gece mutfak nöbetini tutanlar çıksın şuraya!

Zeki çıktı, Kubilây çıktı, Orhan çıktı, Cemal çıktı, Taner çıktı. Küçük Şevki:

— Hanginiz uyudunuz? dedi.

Jimnastik Sahası

Yazan :

★ YALÇIN KAYA ★

Orhan cevap verdi:

— Hiç birimiz uyumadık efendim.

— Nerden biliyorsun uyuyup uyumadığımı. Sen kendi hesabına konuş, başkaları hesabına konuşma.

— Ben, kendi hesabıma, uyumadım.

— Arkadaşlarının hesabına mı uyudun?

İzciler kıkır kıkır güldüler. Küçük Şevki:

— Devriyeler de çıksın! dedi.

Çıktılar. Kamp komutanı, devriyelere nöbetçileri gösterdi:

— Bunların hangisi uyuyordu?

Devriyeler, nöbetçilere baktıktan sonra birbirlerine baktılar. Geberik Nazif dedikleri konuştu:

— Benim saatimde uyuyan olmadı.

Diğerleri de aynı şeyi söylediler. En son olarak Cilve Nuri konuştu:

— Efendim, ben uyuyana rastlamadım. Şayet böyle bir şeyle karşılaşmış olsaydım, derhal size koşardım.

— Nerden rastlıyacaksın? Sen de uyumussundur.

— İnanmanızı rica ediyorum.

— İnansam da faydası yok, inanmasam da. Olan oldu. Mutfak çadırına geceleyin kurt girmiş.

— Kurt mu?!

— Kurt ya! Siz uyuyun.

Dün gecenin devriyeleri, nöbetçileri ürperti geçirdiler. Küçük:

— Etin yarısını götürmüş. Ya sizin bir tarafınızı götürseydi... B n dan sonra yine uyuyun bakalım.

Şeytan şeytan hakıyordu. Başını dikip:

— Dağılılabilirsiniz! dedi.

Nöbetçilerle devriyelere ise:

— Size iki hafta et yok! dedi.

Aşçıya söyledim. Yemeklerinizdeki eti ayıklayacak.

Cezalananlar, serbest kalınca mutfaka saldırdılar. Aşçı Mehmet Dayı:

— Ne oluyorsunuz lan haydutlar? dedi.

— Akşam kurt gelmiş. Öyle mi?

— Öyle!

— Yemin et!

— O kadar uzun boylu değil.

Geberik Nazif ellerini çırpı:

— Gülüyor gülüyor. Namussuzum yalan! Dayı gülüyor.

Mehmet Dayı tembihledi:

— Şevki Beye söylemeyin ama!

Kızar... Nöbette uyuyormussunuz. Nazif, arkadaşlarına döndü:

— Ben size, bu kurt işinde bir kurt yeniği var dememiş miydim?

— Dedin de ne oldu? Sen de bizimle cezahsın. İki hafta et yok.

Mehmet Dayı:

— Boşverin yahu! dedi. Ben sizi idare ederim.

Toplan borusu, bir saat sonra yine çaldı. Küçük Şevki, izcileri gözden geçirdi:

— Cavitte Ergun yine yok.

Karga Nihat:

— Helâdalar efendim! dedi.

— Ben onlara sonra gösteririm... Arkadaşlar! Şu taşlık araziye temizleyip kız enstitüsüne hazırlayacağız. Üç güne kadar buradalar.

Ağızları kulaklarına varan izciler:

— İki günde altından girip üstünden çıkarız efendim! Siz hiç üzülmeyin. İzci çalışkandır, naziktir, yardımseverdir, karaglin dostudur! dediler.

Bir koşu, kazmaları, kürekleri getirdiler. Kamp komutanı:

— Acele etmeyin çocuklar! dedi. Artık yarın başlayalım. Geç oldu. Saat beş buçuk.

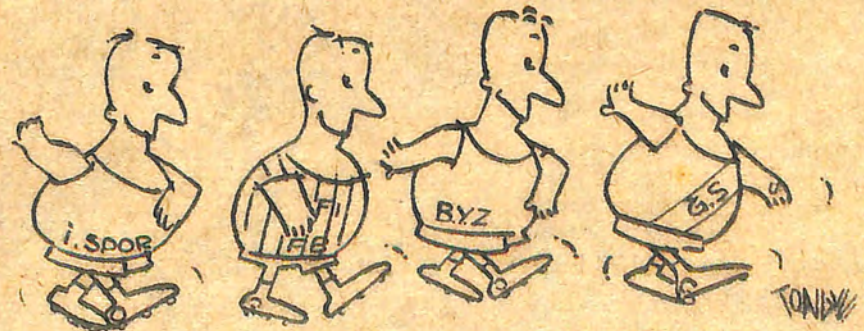
Somya Hüsnü:

— Çalışmak ibadettir efendim! dedi. İbadetin vakti saati olmaz. Hemen başlıyoruz. Yürüyün!

Bir ağızdan izci marşına başladılar:

«— Haydi haydi haydi izci! Haydi haydi haydi izci! Haydi haydi haydi izci! İzci gülerek yürür...»

Kız Enstitüsünün geleceği, helâda da duyulmuştu. Oraya kargah kurup işten kaçmanın yo-

Kulüpler — Şimdi kuşa banzedi!...

lunu bulan ahbap çavuşlar, Cavitle Ergun, sevinç çığlıkları ile dışarı uğradılar. Arkadaşları çalışmaya başlamıştı. Cavit, Melih'in kazmasını aldı. Ergun da bir kazma yakaladı. Kütük Şevki onlara başını salladı:

— Mart kedilerili!

★

Taşlık arazi, kaymak gibi olmuştü. Daha terleri kurumadan, Kütük Şevkiden aldılar haberi:

— Enstitü gelmiyor. Geliyor ya, buraya gelmiyor. Bizim kampa yakın diye mahzurlu görülmüş.

Karga Nihat:

— Yâni emekler boşa mı gitti efendim? dedi.

— Niçin boşa gitsin yavrum. Sabah jimnastiğimizi orada yaparız.

Çocuklar kendi aralarında konuşurlar:

— Yirminci asırda ve Atatürk Türkiye'sinde böyle bir şey olmalıydı.

— Oldu ya, sen ona bak.

Kütük Şevki uzaklaştı. O zaman Köprükaş Feyyaz dedi ki:

— Bana sorarsanız, Enstitünün zaten geleceği yoktu. Bunu Kütük uydu. Jimnastik sahası yapıyoruz dese, bir ayda bitmiyecek.

Melih:

— Doğrudur! dedi.

Cavitle Ergun helâya yöneldiler.

Yalçın KAYA

✱

Çok şükür

Mimar - Mühendis ve Muteahhit Orhan Ersan, dostlarını Kızılay piyangosundan yeni çıkmış olan Buick marka arabasına doldurmuş Kilyos'a doğru sürmüştü. Tesadüfe bakın ki, arabadaki dostların hepsi hanım, hepsi göz-lüklüydü. Zekeriyâ köylü vıralarına geldikleri sırada, aksilik bu ya, birdenbire rot kırılmaz mı? Allah kimseye vermesin, o güzelim araba teker meker bayırdan uçtu.

Neden sonra kendine gelen Orhan, dostların hafif sıyrıklarla atlattıkları bu kazadan ayılmağa başladıklarını görünce mutad nesiyle seslendi:

— Korkmayın çocuklar... Çok şükür, gözlüklerimize bir şey olmadı!

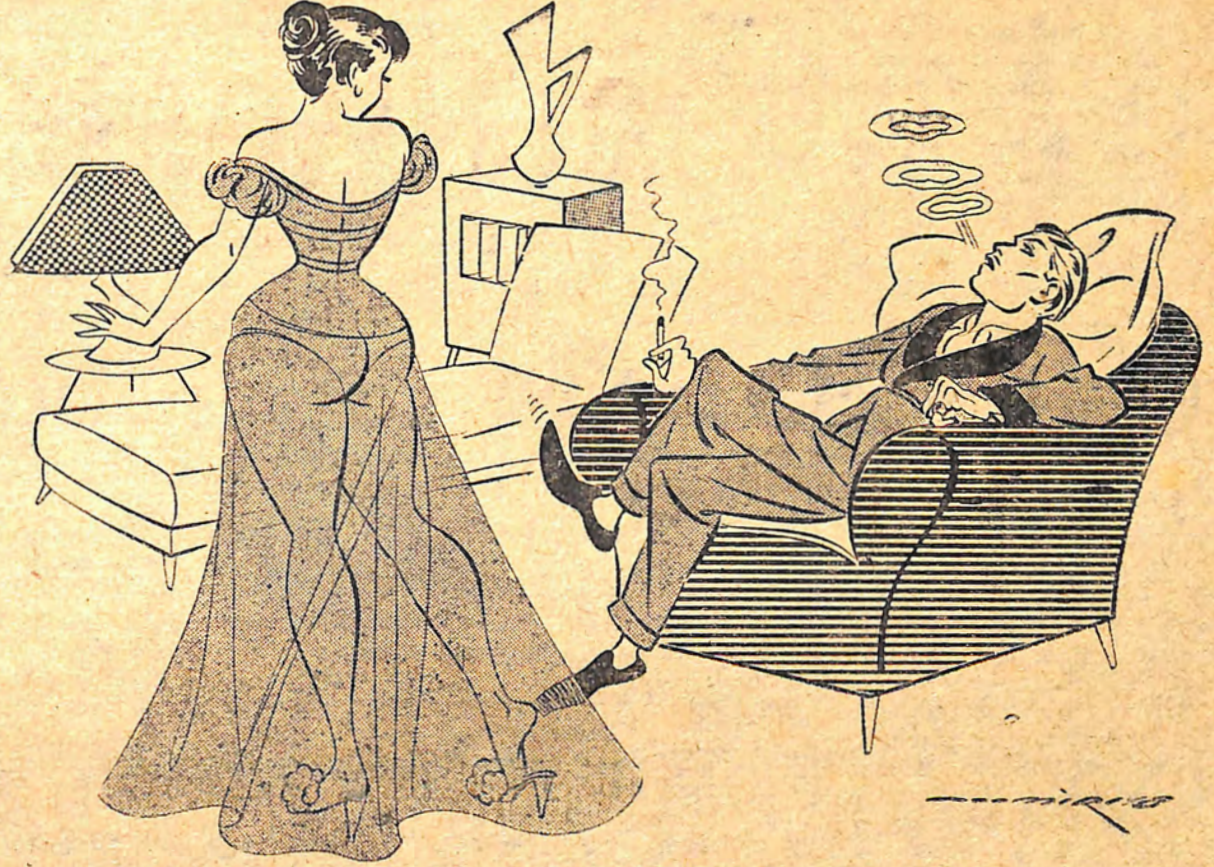
Otlar!

Sevgilisini alıp kıra götürmüştü. Ağaçsız, çıplak bir çayırda örtüyü serip yemeğe oturdular. Delikanlı sordu:

— Kır gezmelerini sevmez misin şekerim?

Kız, etrafı morarmış gözlerini civarda dolastırdı:

— Sevmesine severim ama, dedi, otları biçmişler!...

— Bu gece yaptıklarını affediyorum... Ama yapmadıklarını, asla!

★ İylmser, bir şişe sağ ilâcı alırken beraberinde bir tarak ve bir de saç fırçası isteyen kimsedir.

★ Umumiyetle, bir genç kızın yüzüne bakıp onun nasıl bir mâziye sahip olacağını keşfedebilirsiniz.

★ Karısını, güzel bir sekreterin gırlıklı kadar becerikli olduğuna inandıracak erkek yoktur...

★ Komşularınız, bu Allahın cezası radyonuzu ne zaman kapatacaksınız diye bekleyen zavallı kimselerdir...

İmdat!

Trende birdenbire imdat zilli geldi. Vagonlar birbirine geçecekmiş gibi durdu. O anda da memurlar, zilli çekip bir vagon-dan kendini atarak kasmağa başlayan bir yolcunun peşine düştüler. Az sonra kendine yetiştikleri zaman adamcağzı nefes nefeseydi.

— Ne oldu? Neden zilli çekti-niz? diye sordular.

— Örmeyin, dedi adam; ben yalnız seyahat ediyordum. Halbuki bitişik vagona karımı gördüm!

Budalalık!

Kulls'te, dört kişilik vagon kompartımanlarına benzeyen masalarında sarışın, esmer, blonde başlar birbirine eğildi. O sırada lokantaya Ayten girmişti. Ayten'in yeni evlendiği her halinden belli oluyordu. Süheylâ:

— Ne budala kız, değil mi? diye sordu.

— Neden? dediler.

— Üç tane zengin âşığı vardı; onları bıraktı da tek bir zenginle evlendi!

İtiraf!

Müşerref Yırcalı'nın gayet güzel iki kolyesiyle bir bileziği kaybolmuştu. Telâşla otelin detektifini çağırttı, vaziyeti anlattı.

Yarım saat sonra, Müşerref Yırcalı, telefona sarıldı, detektifi aradı:

— Affedersiniz dedi, kolyelerimle bileziğimi çiçek vazosunun içinde buldum!

Detektifin ses hayretle mukabele etti:

— İmkânı yok! Ben onları çalan hırsızı tuttum da itiraf bile ettirdim!

Sonbahar modası!

HEDEFİMİZ
YAĞLI
KUYRUK

KuuruK

BAĞIMSIZ BAĞSIZ, İPSİZ SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

SEMİZLEN
ÇOCUK
MAMASI
MARKAYA
DİKİZ!

C. H. P. de istifa salgın halini aldı!

Bu gidişle C. H. P. istifa sayısının nüfusumuz sayısını bulacağı tahmin edilmektedir.

Ankara, 22 (a, a, a) — Halk Partisinden istifa salgın halini almıştır. Dün, D.P. kapısından Kızılaya kadar uzayan telgrafçılar kuyruğu sabahtan akşama kadar devam etmiştir. Yurdun bütün köşelerinden çekilen istifa telgrafları yüzünden telgrafhaneler başka telgraf çekemez hale gelmiş ve bütün telgraf telleri bu istifaları taşımıştır. Hamiyetli

vatandaşlardan pek çoğu C. H. P. den istifa etmekle kanamamakta, bir kere istifa ettikten sonra tekrar C. H. P. ye yazılıp bir daha istifa etmektedirler!

Ankara, 22 (o, o, o) — Cumhuriyet Halk Partisinden istifa edecek kimse kalmadığından, Halk Partisine yazılmamış olan vatandaşlarımız da bu hamiyet yarışında geri kal-

mamak için istifa etmektedirler. Bu gidişle C.H.P. den istifa sayısının nüfusumuz sayısını bulacağı tahmin edilmektedir. Dün gece profesör doktor Ali Esat Birol'un Şişli'de Pakize Kliniğinde doğurduğu bir oğlan çocuğunun ana karnından elinde istifası ile dünyaya geldiği hayretle görülmüş ve yavruya «Öz Demokrat» adı verilmiştir.

Polis Haberleri

BİR ADAM ÇILDIRDII!

Dün, Kör Salih isminde bir komisyoncu, tanıdığı bir tüccarla konuşmak için telefonu eline alır almaz açıldığını, numarayı çevirir çevirmez aradığı zatın karşısına çıktığını görünce: Benim adım Kör Salih, Kimde vardır bu talih? Diye sıkır sıkır oynamama başlamış ve biçarenin sevinçten çıldırdığı anlaşılarak Bakırköy Akıl Hastahanesine nakledilmiştir!

Bir istatistik!

İstanbul Maarif Müdürlüğüne yapılan bir istatistiğe göre, geçen yıl ilk ve ortaokul öğrencilerinden yüzde doksan dokuzu, pabuçsuzluk yüzünden haftada üç gün, tramvay parası bulamamak yüzünden haftada iki gün mektebe devam edememişlerdir.

Yine bu istatistiğe göre, lise öğrencilerimiz, haftada iki gün maça, iki gün sinemaya, bir gün kahveye devam etmişler, bir gün Beyoğlu caddesinde dolaşmışlar ve bir gün de muntazaman derslerine devam etmişlerdir.

Maarif İdaresi, gençlerimizin bu yıl, derslere haftada iki gün devamlarını sağlamak

için ehemmiyetle çalışmaktadır.

Yeni bir müze!

Haber aldığımıza göre İstanbul'da bir «Gıda Mahsulleri ve Mamulleri Müzesi» açılmasına karar verilmiştir. Bu müzede, memleketimizin yetiştirdiği kuru fasulye, elma, muz gibi en nadide mahsuller ile zeytinyağı, beyaz ve kaşar peyniri gibi en kıymetli mamuller teşhir edilecektir.

Bilhassa ilk ve ortaokul öğrencileri, her ay, sınıf sınıf bu müzeye götürülecek ve kıymetli gıda maddelerimizin rengi, şekli, lezzeti hakkında kendilerine bilgi verilecektir.

Lübnan hükûmeti tedbir aldı

Beyrut, 22 — Sabotaj hareketlerini durdurmayı kararlaştıran Lübnan Hükûmeti, hudutlarında emniyet tedbirleri almış ve Türk tekel kibrinin Lübnana sokulmasını yasak etmiştir. Üzerinde Türk kibrini bulunan şahıslar idam edileceklerdir.

Öğrendiğimize göre, Lübnanlı sabotajcılar Türk kibrini dinamit olarak kullanmakta ve muhtelif tesisleri bunlarla berhava etmektedirler.

6 OKKA

Gardiyan Necmi, mahkûm arkadaşına gazete göndermek isteyen bir vatandaş:

— Olmaz! dedi. Bunlar iktidar gazetesi.

— Sebep?

— Müdür, uyuşturucu madde sokma, diye tembihledi.

★

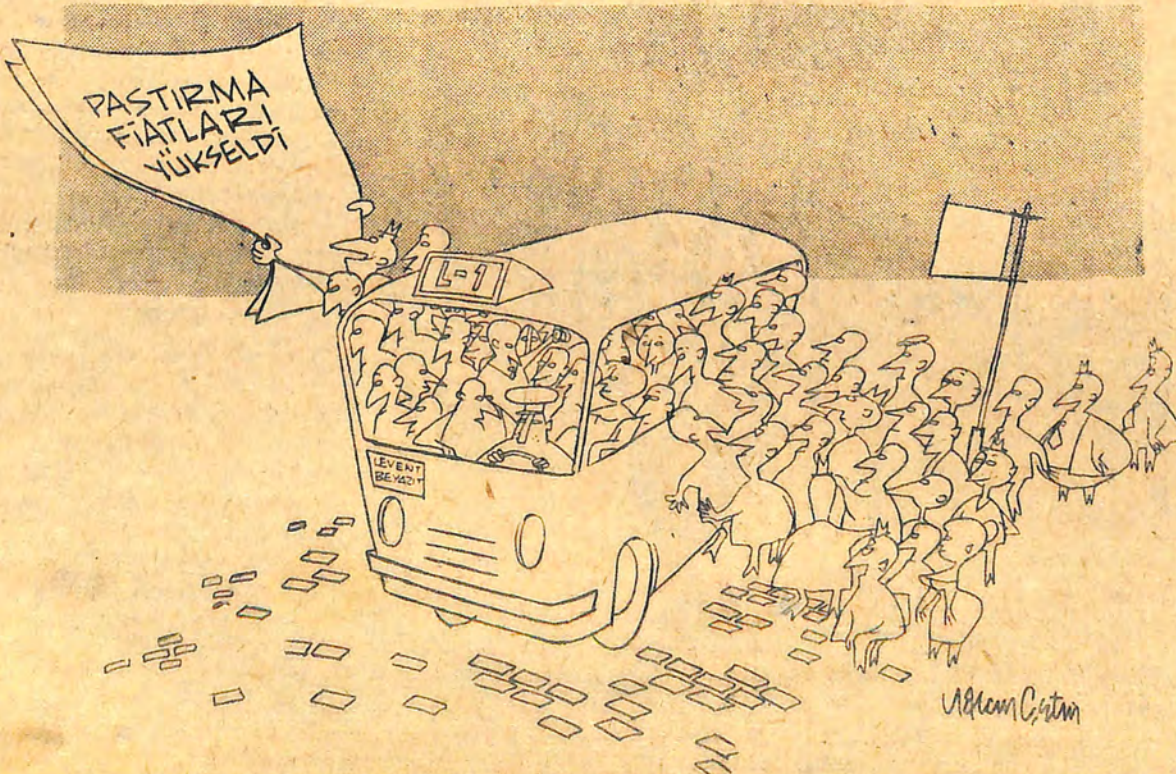
Bir yazar arkadaş sordu: — Yıkanır mürekkep mi kullanayım, yıkanmaz mürekkep mi?

— Yıkanırından kullan. Çok sert yazıyorsun. Belki yalamak icabeder.

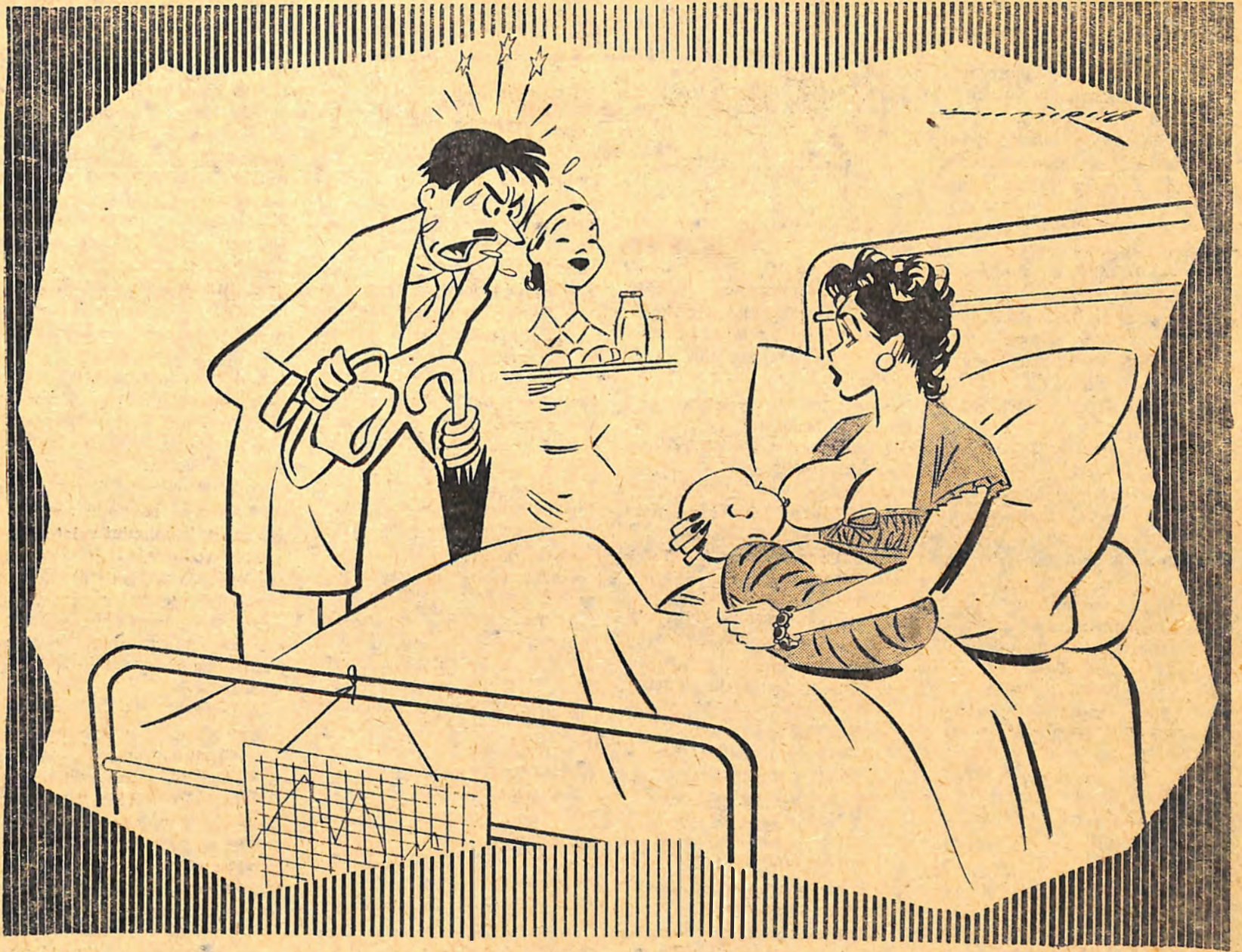
★

Tanınmış bir siyasi: — Kasım Gülek'in ayakları Türkiye'de, kafası Amerika'da! dedi.

— Tevekkeli değil, o hoş es meselesi pek ayak işi bir şey olmuştur!

Otobüse zam yapıldı... (Gazeteler)

— Ne?! Aldırdığın apandisit bu mu?...

AMAN DOKTORCUĞUM!

Salamon'un kaynanası hasta idi, oldukça ağır hasta... Çaresiz, karısının hatırı için bir doktor çağırdı. Doktor, ihtiyar kadını soydu, öksürttü, dinledi. Sonra, dışarı çıktı, Salamon'un kulağına:
— Fena, dedi... Böbrekler çalışmıyor, kalb yorgun! Salamon, karısının odada olmadığını görünce yalvar-

— Aman doktor, yozunu seveyim, kendi kaynanan yibi tedavi et!

M EŞHUR doktor hastasını iyice muayene edip iki uzun reçete yazdıktan sonra adam dostça onun ellini sıktı ve:

— Çok teşekkür ederim, doktor, dedi. Umarım ki bu reçeteleriniz sayesinde bir şeyim kalmıyacak. Zaten babam Dr. T. B. sizden bana o kadar bahsetmişti ki...

Doktor bu ismi duyunca bağırdı:

— Neel!... Sen T. B. in oğlusun ha?... Niye daha önce söylemedin?... At o cenabet reçeteleri şu sobanın içine de anlat bakayım neyin vardı!

✱

R AGİP, arkadaşına son hastalığını anlatıyordu:

— Sonra doktor S... ye gittim, beni bir ayda ayağa kaldıracağını söyledi.

— Eee... Bari dediğini yapabildi mi?

— Tabii, bir araya varmadan otomobilimi sattım...

DOKTOR Civanım

İ Yi bir dahiliyecisi idi ve zengin bir kadının uzun zamandır hasta yatan çocuğunu kısa zamanda tamamen iyileştirmişti. Kadıncağız çok memnundu. Son ziyaretinden sonra doktora ufak bir ipek kese uzattı ve:

— Sizin hakkınızı ödememe imkân yok doktor, dedi. Fakat elimle işlediğim şu keseyi emeklerinize karşılık kabul etmenizi rica edeceğim!

Doktor soğuk bir tavırla:

— Çok teşekkür ederim dedi. Fakat vizite ücretimi para olarak almayı tercih ederim! Hediyeler dostluğu besler ama bir aileyi asla...

Kadın bozulmuştu:

— Öyle mi? dedi. Peki size olan borcum nedir?

— Beş yüz liradır.

Bu cevap üzerine kadın işlemeli keseyi açtı ve içindeki on adet yüz liralık paralardan beşini doktora uzattıktan sonra geri kalanını cebine koydu.

H ASTA gözlerini araladı, başucundaki doktora:

— Fakat doktor, dedi. Beni tedavi etmeniz imkânsız. Zira benim modern tıp ilmine hiç itimadım yok!

Doktor başını salladı:

— Ziyarı yok, ziyarı yok! Bir katırın da, Veterinerlere ve onların ilmine itilmedi yoktur ama bu katırın tedavisine mâni teşkil etmez.

✱

D OKTOR, hastayı muayene ettikten sonra:

— Ne isterseniz yiyebilirsiniz, dedi. Hem sizin bilhassa kuvvetli şeyler yemeniz lâzım.

— Fakat dedi, hasta. Geçen sefer bana sıkı bir perhiz vermiş, akşamları sade suya bir corba içmemi söylemişsiniz.

Doktor güldü:

— İyi ya işte! Bu da tıp ilminin bu kadar kısa bir zamanda ne kadar ilerlediğini gösterir...

BELEDİYE Zabıtası ekibi, Hristo'nun lokantasından i- çeriye girdi. Masaların ara- sından geçip mutbağa doğru i- terledi. En önde, yeşil üniformalı bir komiser, arkasında da iki si- vil memur yürüyordu.

Patron Hristo, mutbak tezgâhı- nın üstüne bir tahta koymuş, müşterilere çoban salatası hazırlamakla meşguldü. Gelenleri gör- medi. Komiser, Hristo'nun omu- zundan, elindeki bıçağa uzandı:

— Ver bakalım şu elinde tut- tuğunu, dedi.

Adam şaşkın, geri döndü:

— Buyursunlar paşam..

— Bıçağı ver buraya, bıçağı...

— Alınız paşam...

— Bu bıçak niye böyle soğan kokuyor?...

— Soğan kesmek içindir, hel- bet soğan kokacak...

— Müşteriye verdiğiniz ekmek- leri de bu bıçakla kesiyorsunuz her halde.

— Yok paşam, ekmek bıçağı başkadır.

— Nerede ekmek bıçağı?...

— İşte şudur paşam...

— Balığı hangi bıçakla kesiyor- sunuz?...

— Balık bıçak içerdedir. So- tiril!... Getir burda balık bıçak...

— Peki, peynir bıçağını da gös- ter bakalım...

— Bakınız, o da peynir tabağı içindedir.

— Ya et bıçağı?...

— Et bıçak duvarda asılıdır. Büyük bıçak...

— Peki, patlıcan bıçağını da göster bakalım...

— Patlıcan bıçak, ucu kırık bıçaktır.

— Ya enginar bıçağı?...

— Enginar sezon geçtiği için, bıçak depoda kaldırdık.

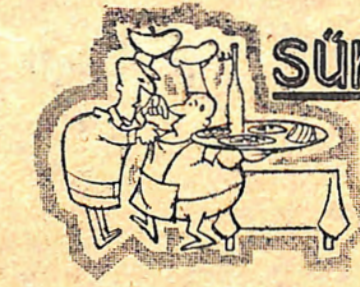
— Meydanoz bıçağını da gös- tersene bakalım...

— Biz maydanoz bıçak kullan- mayız. Ne zaman hiyar keseriz, maydanoz da o bıçakla keseriz.

— Hah, tamam... Yakaladık... Hiyar bıçağı ile maydanoz kesi- yorsun demek ki?...

— Evet paşam...

— Peki, hiyar bıçağı ile may-

sünnet davetiyeleri

Yazarı :

★ ADNAN VELİ ★

— Bak hâlâ paşam diyor. Ya- hu, ben senin paşam mıyım?... Pa- şa diye diye, beni işimden mi kovdurmak istiyorsun?. Biz paşa lâfından hazzetmeyiz, anladın mı?

— Anladım paşam...

— Komiser bey de bana...

— Başüstüne kumser bey...

— Rafın üstündeki şu pencere ne penceresi?...

— Ne zaman biz kızartma ya- par, ızgara balık yapar, ki du- man çıkmak içindir o pencere...

— O duman pencereden çıkıp nereye gidiyor?...

— Havaya gider...

— Öteki evlere gitmiyor mu?...

— Ev yoktur bitişikte paşam?...

— Ne vardır?...

— Bir bahçe var. Zerzevat e- kerler...

— Tamam... İşte o bahçedeki domateslere balık kokusu bulaş- tığı için senin hakkında şikâyet var.

— Duman için ne yapalım pa- şam?...

— Pencereye bir boru takarsın. Boruyu denize kadar uzatırsın. O vakit kimse rahatsız olmaz.

— Deniz için lâzım 150 metro boru paşam...

— Kac metre olduğunu ben mi düşüneneceğim?...

— Yanıva pratik değildir.

— Orası bana ait değil... Kom- şunun domateslerini balık kokut- miya hakkın yok senin... Aksi halde cezayı çekersin...

— Siz bilirsiniz paşam...

— Yakup Efendi!... Zabıt va- rakasını hazırlıyalım kardeşim... Lütfen en üste, sıra numarasıyla tarih koyun... Koydunuz mu?... Öyleyse aşağıya yazın:

«Hiyar kestiği bıçakla aynı za- manda maydanoz doğrayarak, birbirinden farklı iki cesit gıda maddesinin usarelerini birbirine bulaştırmak suretiyle âmmenin

danoz kesilmiyeceğini bilmez mi- sin?...

— Bilmiyorum...

— Cezayı toslayınca öğrenir- sin... Yakup Efendi!... Evrakı çı- kar da bir zabıt tutalım şurada...

— Ama paşam, rica ederim, bir dakika...

— Bir dakikası yok bu işin... Sen hiyar bıçağı ile nasıl mayda- noz kesermişsin? Ne cesaretle?...

— Bu pislik nedir?...

— Ama paşam...

— Bir kere ben senin paşam değilim... Vazifeli memurum...

Vazifemi yapıp gideceğim. Şu çi- videki bez, ne bezi?...

— Tabaklar silmek için...

— Ya onun yanındaki bez?...

— Bardaklar silmek için...

— Ya onun yanındaki bez?...

— Rakı kadehler silmek için...

— Ya onun yanındaki bez?...

— Kaşıklar silmek için...

— Ya onun yanındaki bez?...

— Catallar silmek için...

— Ya onun yanındaki bez?...

— Tuzluklar silmek için...

— Ya onun yanındaki bez?...

— Benim ellerim silmek için...

— Terini nereye siliyorsun sen?

— Ben terlemem nasam...

— İnsan bu mutbaktaki, bu kadar ocağın başında terlemez mi be?...

— Ben terlemem...

— Esek gibi terlersin. Hiç in- kâr etme... Terleyince de, terini mutlaka tabak sildiğin beze si- lersin...

— Kativen silmem beyim...

— Hadi hadi, bana yutturamaz- sın. Ben adamın gözünden anla- rım. Yakup Efendi!... Şu zabıt va- rakasını çıkar bakalım...

— Çıkarttım beyim...

— Senin adın nedir?...

— Hristo Koçalakis'tir paşam...

lezzet geleneklerine karşı suikast hazırlamaktan, saniyen mutbak- ta çalışırken terlerini tabak bezi- ne silmek suretiyle âmmenin sağ- lığına karşı komplo kurmaktan, salisen balık, köfte ve şiş keba- bı kokularını pencereden dışarı- ya salıvererek komşunun doma- teslerini kokuya bulaştırmak su- retiyle ziraî kalkınma dâvasına sabotaj yapmaktan sanık, Düzi- den caddesinde 17 numarada lo- kantacılık yapan Hristo Koçala- kis'in dükkânına varıldıkta, key- fiyet yukarıda izah edilen şekil- de tesbit olunarak işbu zabıt va- rakası tanzim ve imza edilmiştir.»

— Yapmayınız paşam... Acıy- nız biraz... Sabahtanberi siz, al- tıncı ekip geliyorsunuz. Her ekip bir ceza yazıp gider. Nasıl yapa- lım siz bu iş?... Valla şaşırıdık. Bizim kabahat nedir?...

— Daha hâlâ, kabahatim nedir diye soruyor be!... Parayı verdi- ğin vakit, kabahatini anlatırlar.

Komiser hışım ile dükkândan dı- şarı çıktı. Ötekiler de arkasından yürüdüler. Hristo şaşırıp kalmış- tı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Bi- raz düşündükten sonra, salonda, bardakları parlatmakta olan gar- sona seslendi:

— Dimitro!... Ela mia lepta (Bir dakika gel!...)

— Oriste patron...

— Hani bu sabah partiden ge- tirdiler sünnet düğün bileti... Bir tanesi on lira... Bana satmak is- tediler on tane bileti ki, yüz lira vereyim. Ben bu biletleri alma- dım. Almadım ama, şimdi çok pişman yapıyorum. Çünkü bugün bu, altıncı ekip geldi ve hepsi ce- za yazarlar. Yarın belkim gene gelecekler. Sen şimdi al şu yüz lira... Çabuk partiye git. Abdul- lah bev bul orada... Benden çok selâm söyle ki, Hristo razıdır der- sin, on tane sünnet düğün için bi- let alacak. Yüz lira yolladı der- sin. Ve sonra dersin ki, Parti için Hristo her zaman canını feda e- der. Değil ki on tane, virmiş ta- ne sünnet düğün bileti almak, e- ğer parti isterse kendisi bile sün- net olmak razıdır dersin. Havdi kos, çabuk...

Kahvenin kilosu 38,5 liraya indi... (Gazeteler)

«Kahve hikâyesi»

dürbuncü

BİZ -neden acaba- hep uzakta kalan şeyleri özleriz... İleride veya geride olsun, uzaklığın tüllerine bürünmüş güzellikler, ümitler, hatıra ve günahlar pek tatlı gelir. Fakat bakışlarımızın kolları uzun, elleri yoktur...

Bütün bunlara rağmen, bendeniz dürbuncüğümü öyle düşünce taşına almadım. Her şey kendiliğinden oldu. Bu kendiliğinden oluşların iyilerine uymak, kötülerini tekmelemek ustalığıyla insanı diye düşünürüm bazen. Ve ne tuhaftır, hep de neden sonra farkederim ki, kötülerini kucaklamış iyileri tekmelemişim püfl!

Efendim dürbuncüğüm iyiydi hostu; oturduğum yerden elâlemi ayan beyan seyrediyorduk. Tek kusuru; kendi kendimi göremiyordum. Bütün dürbünler böyledir.

Onu nasıl satın aldığımı gelince: Efendim geçen gün yolunun üzerine geniş bir istimplak sahası çıktı. Öbek öbek moloz yığınlarının üzerinden atlıya zıplıya yan tarafta kalan bitpazarına daldım. Niyetim, daha ötede ki ana caddeye kavuşmak. Bak-tım, etrafımda kasketli masketli bir sürü adamcık. Ama hepsinin de gözleri cin gibi ha... Pabucu ters giydiren takımından. Derken efendim, içlerinden birisi beni gözüne kestirmiş olacak, yan tarafımdan dik dik seslendi:

— Beyendinse al abi, senden iyi değil ya...

Doğru, bu bitpazarındaki malların hepsi de benden kültüstür.

— Neyi alayım oğlum? Diye sormuş bulundum.

— İşte şu dürbünü, madem demincikten beri bakıp duruyorsun.

— Ben mi bakıyorum, hiç farkında değilim.

Demek hiç farketmedin, âdeta şuur altından o dürbünü gözüm keşirmişim.

— İyi ama dedim, benim neyime lâzım bu dürbün?..

Burnunu çekip göz kırptı:

— Abi, biz adamı gözünden tanırız, sen akıllı takımındansın!.. Dürbünde gözün var ama, çıkartmıyorsun...

Kırk yılda bir işittiğim «akıllı-sın» lâfı bayağı hoşuma gitti. Daha yumuşakça cevap verdim:

— Yok canım, dürbün mürbün istemem.

Hemen kulağıma eğildi:

— Fıs fıs fıs fıs fıs... Ya işte böyle, sen şimdi al elliye, üç gün sonra sat yüze...

— Sen üç gün beklesene.

— Abi, üç gün sonra da aynı biçim, bu sefer malın kıymeti olur yüzelli!...

E, malların üzerine oturup habre yükselişini mi seyredelim? Alış veriş gerek...

İşte bu mınval üzere efendim, ben gittim o peşimden geldi, sonra o döndü ben peşinden gittim. Etrafımızda da bir sürü yadağcı esnaf. Yarı tatlılık, yarı metazori tutuşturdular dürbünü elimize.

Eve varınca sordular:

— Bu ne bu?

— Dürbün.

— Peki ne olacak?

— Ne bileyim ben?..

Ama az sonra meretin ne işe yarıyacağı kendiliğinden meydana çıktı. Gördünüz mü, işler hep kendiliğinden oluyor. Fakirhane bol manzaralı ve havadar bir semttir. Artık her akşam balkona atarsın hasır koltuğu. Tabiatın manzarası fevkalâde. Büyükk ressam iyi çizmiş. Uzaktan deniz, bir içim su gibi. Plâj tarafında Âdemoğulları ve Havva kızları çıplak çıplak zıp zıp zıplıyorlar... Bütün yamaçlar, görünmez bir sevgiliye yeşillenmiş... Güneş, dünyanın manzarasını altın gibi zenginleştiriyor... Ta içten gelme bir oh çekip alırsın dürbuncüğünü elceğizine, gel keyfim gel...

Her akşam bu işin tiryakisi olduk. Ama acayip bir şey canım! Bazen dürbünün içinde öyle sessiz filmler de çevriliyor ki, şaşır kalırsınız. Kocaman bir es-tagfurullaaah!... Demekten kendimi alamıyorum. Hani şeytana uysak... Kanımız kaynar gibi ol-

maya bağladı bile. Bak bak olan işlere!

Geçen akşam yine balkondaki yerine yerleştim. Mendilimi çıkarıp enseme, gerdanımı kuruladım. Kemerimi gevşettim. Oh! Dünya varmış... Efendim aldık dürbuncüğümü elimize, gözümüze ayarladık. Baktık... Baktık... Bir daha baktık. Amanın, bu ne!... Tam karşıkı sırtlarda, maviler giyinmiş bir âfeti cihan! Yüzünü seçemiyorum!.. Aaaah!.. Ah!... Geliniz kulağınıza söyleyeyim: (Söyle bir âhunun ayakları dibine uzansam...) Alımı aldır-dım, morumu soldurdum, ille mavilim mavilim! Derken mavili, elleriyle kollarıyla bendenize doğru işaretler yapmaya başlamasın mı! Hay kurban olduğumun Allahı acaba rüya mı görüyorum... Yok canım basbayağı çağırıyor... Ama ne çağırış, sanki aşkından yanmış helâk olmuş, bir saniye-cik bekliyecek takati kalmamış... Yahu bu yaştan sonra mı!.. Sakın bir yanlışlık olmasın. Sağa baktım sola baktım... Yoo... Benden başka kimsecikler yok. Kabahatli kediler gibi parmaklarımızın ucuna basa basa usulca evden sıvıştık. Dağ bayır demedik Âşık Kerem gibi düştük yollara. Nefes nefese, ofluya pufliya tırmandık tepeye. E hani mamili ne rede?.. Hemen dürbünü ayarlayıp etrafa bir göz göz dirdik. Vay efendim vay!.. Hınzır bu defa da sol taraftaki yamaçın tepesine çıkmış, el sallıyor da sallıyor...

Esrarengiz bir aşk bu efendim. Beni tursuya çevirmeye niyet mi etti, nedir. Buraya kadar geldikten sonra kös kös geri dönmek de olmaz. Sarıldık tekrar yollara. Pantolonumun kopcaları kontu... Pabucumun bir topuğu yollarda kaldı... Biz hâlâ seke seke yol al-

YAZISIZI

yoruz. Pilâvdan dönenin kaşığı kırılınsın.

Her neyse, çıktık ikinci tepeye de. Bir de baktım, amanın imdaaaat!... Mavilimiz, gitmiş bizim evin balkonunda benim hasır koltuğa kurulmuş, bendenize oradan el sallıyor.

Kolumuz kanadımız kırık, ibiğimiz düşmüş, döndük eve.

Balkonda, benim hasır koltukta oturup duran bizim hanım:

— Nasıl dedi, bu yeni diktirdiğim mavi entariyi beğendin mi?

— Hadi beni dağ tepe dolaştırdın, ama kendin de yoruldun.

— Ne münasebet canım, ben tepelerin ardındaki asfalttan bizim damadın otomobiliyle dolaştım.

— Hay Allah müstahakını versin...

Bir daha dürbün sefası mı, tövbeeeeel...

— Hey nereye götürüyorsun otlukot?
— Karımı inandırmağal

BİTİRİM

— Bin lira çok mu?... Aman beyefendi önündeki elektrikli görmediniz galiba!

YAZISIZ!

— Bülent Şeren —

İ KİNCİ Dünya Harbi sırasında idi, Meşhur generallerden biri huduttaki hastanelerden birini teftiş edecekti. Her taraf temizlenip parlatıldı, hastalara temiz çamaşır giydirildi ve hastane teftişe hazır bir hale getirildi.

Beklenildiği gün hakikaten general geldi ve etrafı gezip dolaştıktan sonra rastgele bir koğuşa girerek hasta askerlerin hatırlarını sormak istedi. İlk yatağa yaklaştı ve içindeki askere sordu:

— Senin neyin var bakalım delikanlı?

Hasta kızardı, bozardı ve generalin arkasında ayakta duran başhekim atılarak vaziyeti kurtardı:

— Bu asker yaralı değil komutanım. Geçen ay kendisine izin verilmişti. Şehre gidip pis bir hastalığa yakalanmış...

General gülümsedi ve ikinci yatağa doğru ilerledi. Bu asker yüzükoyun yatıyordu.

— Ya sana ne oldu, evlât? Asker arkasını işaret ederek:

— Tam kaba etimin ortasına bir mermi isabet etti generalim. Hep böyle yatıyorum dedi.

General:

FRANSIZ MİZAHINDAN

hastalar

MİNİK HİKÂYE

— Cesaret kahraman delikanlı; geçer elbette diyerek üçüncü yatağa yaklaştı. Buradaki askerin başı kâmilan sarılgar içinde idi. General:

— Başından yaralandın galiba, diye sordu.

O zaman genç asker:

— Evet generalim dedi. Ya-

nıbaşımda bir obüs patladı...

— Çok canın yanıyor her halde değil mi?

— Hayır generalim, pek o kadar değil! Fakat...

— Fakat ne?...

— Sizden bana bir yardımında bulunmanızı rica edecektim.

— Ne gibi bir yardım delikanlı?

— Yatağımı 1 numara ile değiştirmek istiyorum da...

General güldü:

— Olur şey değil? Galiba 1 numaralı yatak bu koğuşun en yumuşak yatağı... Ha... Öyle mi?

— Bilmiyorum generalim! Fakat benim bu isteğimin sebebi başka.

— Neymiş o sebep bakalım?

Yaralı anlattı:

— Generalim! Sabahları pansıman için gelen doktor önce birinci yatağa yaklaşıp şu izinde hastalanan arkadaş bir güzel muayene edip pansımanını yapıyor, sonra ikinci yatağa gelip onun da yarasını uzun uzun karıştırıp pansıman yapıyor. Sıra bana gelince ilk lafı «Aç ağzını oluyorum» ve parmaklarını ağzıma sokup boğazıma bakıyor!...

Semiramis AYDINLIK

Nezaket!

Bankanın kapanacağı saate yakın, bir genç gişeye yaklaştı. Hemen tabancasını uzatıp emir verdi:

— Çabuk, kasada ne var, ne yoksa önüme yığ!

Veznedar, o esnada yalnızdı. Korkudan titreyerek kasayı açtı. Paraları gişenin önüne yığmağa başladı. Lâkin o kadar tltiriyordu ki, bütün banknotlar yerlere saçıldı. O zaman deliye dönen haydut, bağırdı:

— Ulan hayvan herif! Siz her-kese böyle mi muamele edersiniz? Çabuk döktüğün paraları teker teker topla yerlerden, nezaketle bana ver!

✱

Daha tatlı olsun!

Gazinoda, hesabı görmek yüzünden kavgaya tutuşmuşlardı. İki de sarhoştü. İki de canciğer arkadaştı. Birbirlerine ikram etmek istiyorlardı. Nihayet kavgaya o kadar kızıştı ki, birisi yumruğunu karşısındakinin ağzına göm-di ve takma dişlerini kırdı. Öteki uludu:

— Hayvan, yumruk atacağına tokat vursan olmaz mıydı?

— Tabii olmazdı, dedi öbürü, senin kulakların sağırcadır. Tokatı yerdin ama sesini duyamazdın ki!..

PARİSTE BİR KÖYLÜ

GENÇ ve cesur bir köylü uzun yollar katederek hayatında ilk defa Paris'e geliyordu. Trende kalbi heyecandan kopacakmış gibi çarpıyor, iki de bir pencereye koşup hâlâ gelip gelmediklerine bakıyordu. Onu garda akrabaları karşılıyacaktı. Ve nihayet tren büyük şehrin muhteşem garına giriyordu işte...

Bizim köylü öteberisini topladı, âdetâ ay'a çıkan ilk insan gibi gara ayak bastı. Fakat ortalıkta tanıdık bir sima görmiyordu.

Uzun zaman bekledi, sağa sola bakındı. Hayır! Kimsecikler yoktu. Fakat dedik ya, cesur bir adamdı kendisi. Derhal gardan çıktı, önce otomobil, tramvay ve otobüs kalabalığı onu şöyle bir sersemlettiyse de az sonra kendini toplayıp bir taksi çevirdi ve gideceği yerin adresini verdi...

Arabaya büzülüp oturdu. Bir yandan da endişeyle şoförü tetkik ediyordu. Trafik'in en sıkışık bir saati idi ve adamcağız arabayı yürütebilmek için ikide bir kolunu sağa sola uzatıp duruyordu.

Köylüyü en çok endişelendiren de bu zaman zarfında direksiyonu şoförün tek elle idare etmesi idi. Bir müddet sesini çıkarmadı. Fakat en sonunda dayanamadı ve:

— Aman kardeşim dedi. Sen şu direksiyonu iki elinde tut bırakma. Ben sana yağmur yağıyor mu, yağmıyor mu haber veririm!

İş bilir!

... Ve Allah 6 ncı gün İsviçreyi onun dağlarını yarattı ve sordu:

— Daha ne istersin?

İsviçre işini biliyordu. Bol bol inek ve onların da bol bol süt vermesi için çayır çimen istedi. Allah bunları da verdi. Sonra tekrar sordu:

— Nasıl süt bol mu, güzel mi?

İsviçre hemen bir bardak süt doldurup Allaha uzattı. Süt fakikaten çok nefisti. Allah son olarak sordu:

— Başka ne istersin?

İsviçre cevap verdi:

— Sütün parası olan on frank'ı.

(Fransız)

Sen başla!

Hiddetli bir Fransız, düello sahasında elinde kılıç bir aşağı bir yukarı dolaşarak rakibini bekliyordu. Şahitler filân hep hazırda ama herif meydana yoktu. Nihayet uzaktan koşa koşa gelen bir adam gözüktü yaklaştı ve:

— Möyle Flambeau selâm söyledi, dedi, gelececek, siz beklemeyin başlayın.

(Fransız)

Kıtlık!

Biri, ötekine anlatıyordu:

— Harp içinde İngiltere o kadar kıtlık ve açlık geçmişti ki, rivayet edildiğine göre çoğu zaman halk maymunların kafesleri etrafına toplanarak hayvanların kendilerine atacakları fıstık ve fındıkları beklerlermiş.

(İngiliz)

Açlık

Hâkim, önünde tir tir titreyen sanığa sordu:

— Bu 500.000.000 lireti niçin çaldın?

Adam boynunu büktü:

— Açtım efendim...

(İtalyan)

Unutkanlık!

Delikanlı sevgilisine telefonda soruyordu:

— Hayatım! Sana dün evlenme teklif etmişim hanî! Fakat kusura bakma; o kadar unutkanım ki evet mi hayır mı dediğini unuttum.

Kız bu sözlere şöyle cevap verdi:

— Canıkom iyi ki telefon ettin, ben de «Dün bana kim evlenme teklif ettiydi de ben hayır demiştim diye düşünüyordum!»

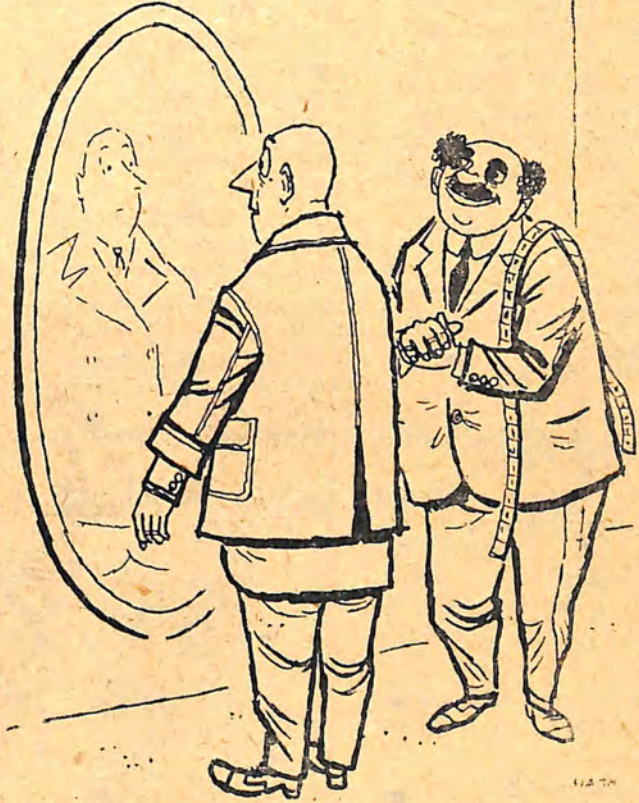
(İspanyol)

Günah!

Cumartesi gecesi bir komedi piyesi seyretmiş, eve de hayli geç dönmüştü. Pazar sabahı kiliseye zar zor yetişti. Papaz vaazında «günah» tan bahsediyordu. Bizimki bir müddet dinledikten sonra kahkahalarla gülmeğe başladı. Kendini bir türlü tutamıyor, katılırcasına gülüyordu. Ne olduğunu sordukları zaman:

— Dün geceki piyesi şimdi anıyorum. Ona gülüyorum, dedi.

(İspanyol)

— Yahu bu palto çok kısa...

— Hayır şinyor, caket çok uzun... (İtalyan)

— Lan, senin evinde kapı yok mu?... (Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 37 —

Saklı bulunduğu yerden, kulübün yağma edildiğini, evinin tahrip olunduğunu, kendisinin her tarafta aranılıp fakat bulunamadığını haber aldıkça yüreğine iniyordu. Meşrutiyetin büsbütün ilga edilerek, yerine saltanatı mutlakanın, hem de bu sefer müebbeden iade olunduğuna zerre kadar şüphesi kalmamıştı. Kendini bu badireden nasıl kurtaracaktı?

Hep bunları düşünüyor, fena oluyordu.

Beş gün, sokaklar mütemadiyen çalkandı. Halk, gündüzün, kafele kafele tek bir getirerek kasabayı dolaşıyor, akşam olunca da camie doluyordu. Çarşıda, berber Hafız Mustafanın dükkânında defter açılmış, önüne gelen (İttihadı Muhammedi) cemiyetine kaydoluyordu.

Altıncı gün ortalıkta birdenbire bir sükun hâsıl oldu. İstanbul'dan gelen haberler, halkı ansızın sındırmişti. Rumeliden, hareket ordusunun payitahta doğru yürümekte olduğu, padişahın bu durum önünde meşrutiyeti ilgaya cesaret edemediği, İstanbul sokaclarının ve asî askerlerin eskisi gibi taşkınlıklarına devam edemedikleri şayılmuş, oralardan gelen bir vapurun yolcuları bu şayiaları teyit etmişlerdi.

Fakat İzzetî Efendi, bunlardan hiç birine vâkıf değildi. Hattâ, işin içyüzünü bilmediği için, ortalıktaki bu sükunu hayra yormuyordu. O, zannediordu ki normal bir idare teessüs etmiş, eski hamam, eski tas, hükümet umurunu el ne almıştı. İcini, hep aynı düşünce kemiriyordu:

— Ah, nasıl kurtulacağım?

Geceleri, sabahlara kadar, yarı uykulu gözlerinin önünde, Fizan gölleri, Yemen kıyıları, Trablusgarp zindanları ve daha bin çeşit kötülükleriyle tecessüm edip duruyordu.

Nihayet, bir gün, kiliseden avdet eden ev sahibi:

— İzzet Bey! dedi. Simdik, bizim despot İstanbul'da gelmiş, sölüyor ki, Hakaret ordu girdi Ayastefanos içeri. Mega simvulyo, nasin derler, mezlis büyük toplanmış... Patışah dusurezekler. Sizin komitato arkadaşları, hepsi da kurtarmışlar. Kanon asası (kanunu esasî) genem eski gibi kalazak imis... Ma, büyük fenalık olmus: Zahit bey, o ki haniya Tanin gazeta iceride yazar, biliyorsun? Oldurmuslar.

Bir da zabıt, urum... Spataris efendi... Zâvali!

— Gerçek mi söylüyorsun, çorbacı?

Rum ev sahibi üstüste bir kaç istavroz çıkarıp, despottan duyduklarını aynen tekrarlamış olduğunu teyit etti.

Lâkin, İzzetî Efendi bir türlü ortaya çıkmaya cesaret edemiyordu. Bahusus, bir iki gün evvel, başlarında, medrese kaçkını bir yobaz bulunan yirmi, otuz kişilik bir kalabalığın kendi evinin önüne kadar giderek, cam ve çer-

çeveleri indirdiklerini haber almıştı. Şimdi, yanılıp da sokağa çıkacak olsa, belki o adamlardan biri kendisini tanır da ya vurur, yahut ki hiç olmazsa döverdi. Durup dururken, pir aşkına ölmek, veya dayak yemek vergi kâtibinin hiç işine gelmiyordu.

Bir iki gün daha bekledi, Gizliden, İstanbul gazetelerini getirip okudu. Fakat bu gazetelerin tarihleri nisbeten eski olduğu için, içlerinde henüz şifa verebilecek bir havadise rastgelmeyordu.

Bir hafta, on gün içerisinde, en-

dişeden, sıkıntıdan erimiş, taziya dönmüştü. Ağzına bir lokma yemek koymuyor, geceleri sabaha kadar göz yumuyordu. Bu gidişle hali neye varacaktı?

Gene bir akşam üstü, ev sahibi taze bir haberle çıkageldi. Kaymakam Abdülkadir Bey azledilmiş, müftü İstanbul'a çağırılmış, Ligor Efendi isminde yeni bir kaymakam gelmişti. Bu yeni kaymakamın böyle çarçabuk gelivermesi de, kendisinin bundan evvel, gene, sahil boyunda, buraya pek yakın bir kazada bulunmakta olmasından ileri geliyordu. Çorbacının, bu haberi verirken, ağzı kulaklarına varıyordu. Yeni kaymakamın Rum olması, kaza büsbütün Yunan hâkimiyetine geçmiş kadar herifi sevindirmişti.

Mamafih, bu havadis hayra alâmetti. İzzetî Efendi artık ininden dışarıya çıkabilirdi. Korkusu kalmamıştı.

Ertesi sabah, bütün geceyi, hile ve hüda düşünmekle geçirdikten sonra, kendini erkenden sokağa attı.

Çarşı henüz tenha idi. Vergi kâtibi, usul usul, duvar diplerinden sürünürcesine, memleket ileri gelenlerinin daima toplanmakta oldukları (Kıraathane-i İnşirah) a doğru ilerledi. İçeride henüz hiç bir müşteri yoktu. Kahveci İranlı Abbas, ocak başında çay demlendiriyordu.

İzzetî Efendiye gözleri ilişir ilişmez:

— Vay İzzetifendi! Hardan gelürsen? dedi.

— İstanbul'dan.

Bu yalan, nasılsa ağzından fırlayıvermişti. Şimdi artık, kendini kollamak, lâkırdıyı buna göre idare etmek gerekiyordu. Abbas, taze çaydan bir kadeh doldurup kendi içileyle getirdi, taş masanın üzerine koydu.

— Safa gelmişsen... buyur.

— Safa bulduk, Abbas Ağa!

— İstanbul'da ne var, ne çoh?

— Eyilik, sağlık...

— Bilsen, bunda çoh patırdılar oldu. Özün, gendi ivine vardın?

İzzetî Efendi yemin etse, başı ağrımazdı. İçindeki korku henüz tamamen zail olmadığından, kendi mahallesinin yakınından bile geçmemiş, çorbacının evinden, doğrudan buraya gelmişti. Onun için, cevap verdi:

— Hayır, bir şey mi var, bizim evde?

— Belî! Hemisi camların gırdılar. Özün aranıp bulmayanda, hırsların onlardan aldılar.

— Beni bulsalar ne olacaktı?

Akbaba takdim eder:

Zemberek'le Dümbelek

Yazan: Yalçın Kaya
Çizen: Yalçın Çetin

- ★ Zenberek'le, Dümbelek, Yalçın Kaya'nın yarattığı iki tiptir.
- ★ Yalçın Çetin, güzel çizgisi ile onlara şekil verdi.
- ★ Bu romanda günün olaylarıyla kaynaşan hem neşeli, hem meraklı bir konuyu gülererek okuyacak, beğenerek seyredeceksiniz.

GELECEK SAYIMIZDA

Ayın Karikatürü

Bu bir sanat yarışmasıdır:

- 1 — Bir ay içinde Akbaba'da çıkan yerli karikatürlere en beğendiğinizi kesip bize gönderiniz.
- 2 — En çok oy alan karikatürü seçenler arasında kur'a çekerek birinciye 100, ikinciye 50, üçüncüye 25 lira hediye edeceğiz.
- 3 — Dördüncüden ellinciye kadar Akbaba mizah yayınlarından bir kitap verilecektir.
- 4 — Akbaba, kazanan eserin karikatüristine de birincilik armağanı olarak 100 lira hediye edecektir.
- 5 — İlk yarışma, Kasım ayı içinde çıkacak karikatürler arasında olacaktır.
- 6 — Müsabakanın son sayısı 27 Kasım perşembe günü çıkacaktır.
- 7 — Cevaplar 8 Aralık pazartesi gününe kadar laare evimize gönderilmiş olmalıdır.

— Gaffan gıracahlardı, da!
— Ne kabahatim varmış ki, benim?

— Onu olardan sorasan. Deyirler kin, milleti gandırmışsen, şeriatı istihkar etmişsen, çoh fena-lı yapmışsan.

Vergi kâtibi, ekini belli etmeden, kahvecinin ağzından, başlıca düşmanlarının isimlerini almak istedi.

— Kimler bunu söyleyenler? Diye sordu.

— Çoh! Hemisi eyle deyüptür. İmam Abtullah. Şeh Siracet-tin. Bakkal Hüseyin... İle en başta, Çaputçu Memedeli... Özünün camların bular gırdı.

— Elbet hükümet cezalarını verir, onların da.

— Yoh! Vermez. Effi umumi vardı.

— Nereden biliyorsun?

— Bilürem, da!.. Gör kim özün haberdar değilsen.

— Yeni padişah çıktı...

— Nasıl yeni padişah?

— Belî, Ebdulhemit Hanı hal-lettiler... Yerine Nevcah geldi.

— Nevcah mı? Nevcah kim?

— Ne bilürem? Dün ahşam, gaymaham emir, ne, çıkardı... hemin dükkânlara bayrağ astılar. Sonra, sorduh, öğrendih kim, Nevcah Han padişah oldum... Sen, görükir kim, yoldaydın... Duymadın.

İzzetî Efendi şaşırıldı. Abdülhamit nasıl olur da halledilirdi? Ak-lı almıyordu. Sonra bu Nevcah padişah da kimdi? Eğer veliaht Reşat efendiyi iclâs etmişler ise, onun hakkında garip garip rivayetler vardı. Sarhoştı, bunaktı... Yok, tahta çıkarılan o değilse, sırada ondan sonra gelen Salâhat-tin Efendi için de gene türlü şeyler söyleniyordu. Her halde ikisinin de padişah olmalarına imkân görmeyen İzzetî Efendinin, birdenbire yüreği ezildi. Kendi kendine:

— Eyvah! dedi. Şimdi yandım.

Çay kadehini yarıda bırakarak Abbas Ağaya cevap vermeden, kahveden dışarıya çıktı.

Yolda giderken düşüncüyordu. Şimdi, sayet, padişah olan Yusuf İzzettin Efendi ise, ona mensubiyeti yüzünden kahra ve gadre uğramış olan, eski kaymakam Âdem Efendi gerisin geriye gelecek, idbarına sebep olanları birer birer araştırarak, bulacak ve elbette canlarına okuyacaktı. Bu işi, şimdiden tezi yok, önlemek lâzım geliyordu. Bunun için de, en iyi çare, Satılmışla, bir an evvel mutlaka barışmaktı.

Tek tük kalabalıklaşmaya başlayan çarşıdan geçmemek için, yan sokaklara saptı, dolaşa dolaşa Satılmışın konağına vardı; kapıyı çaldı.

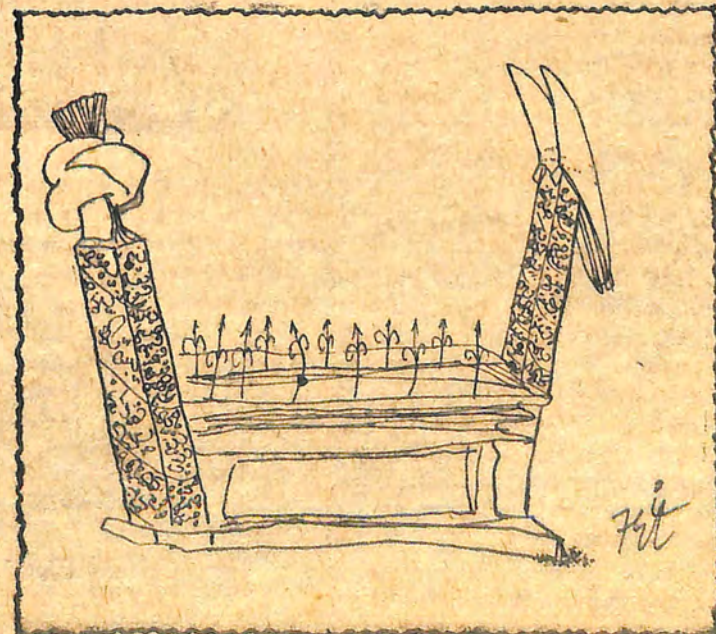
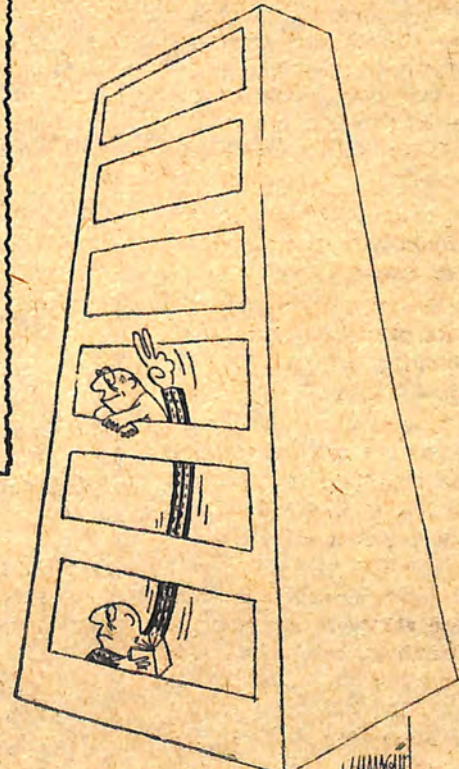
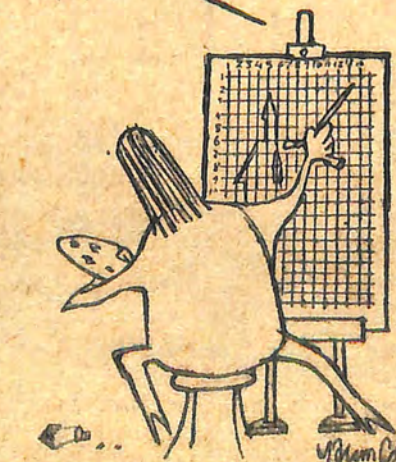
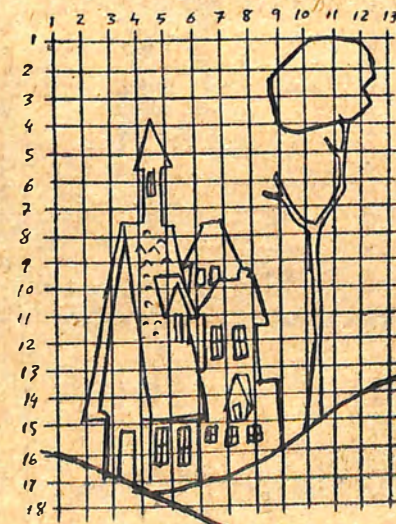
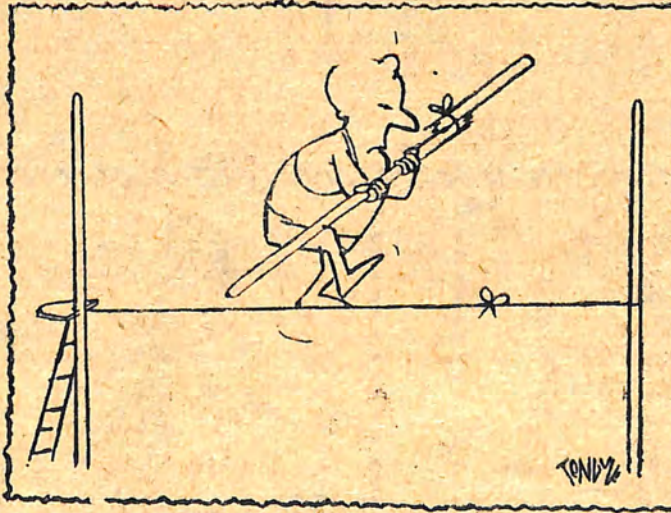
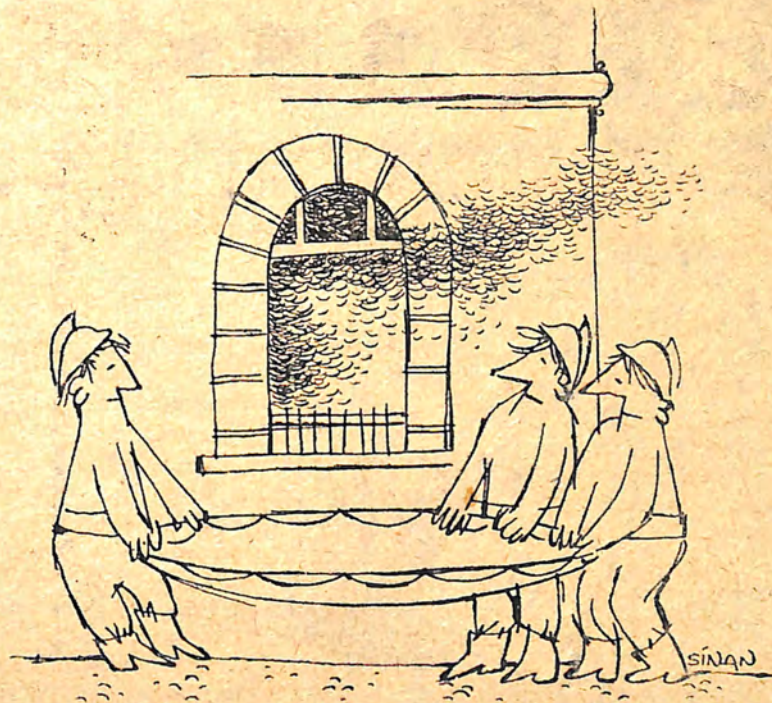
İlk karşısına çıkan, Hacı Bey oldu.

— O İzzetî Efendi, birader! Nereden geliş böyle?

(Devamı var)

bi ze gö re

Sinan — Tonguç —
Yurdağün — Yalçın
Çetin — Ferit.

-ŞİMDİKİ GENCLER ÇOK NAZLI: BİZİM NOVA-RO, KOCAM GELDİĞİ ZAMAN SAKLANDIĞI DOLABA MUTLAKA HAVA TERTİBATI YAPTIR-MAMI İSTİYOR!..

DOKTOR - BİR HAFTA SONRA YİNE UĞRAYINIZ BAKALIM, KENDİME BİR KAÇ İLAÇ YAZAYIM!..

-İNSALLAH, KARIM BÖYLE BİR ADAYA DÜŞTÜĞÜMÜ HABER ALMAZ!..

-KIZ, BİR DAHA O DELİKANLIYI EVE ALIRSAN KOCAMA SÖYLERİM!..
-AMAN HANIMCIĞIM YAPMAYIN, BEY EFENDİ ÇOK KISKANÇTIR!..

YAZISIZ!..

-İMDAAAT!.. ONBEŞ NUMARADAKİ HASTA PARMAKLIKLARI KESİP KAÇTI!..

15

-GÜRÜLTÜDEN UZAK, ETRAFI AÇIK, AKAR SUYU OLAN BİR EVİMİZ VAR, DAHA NE İSTİYOR-SUN ŞEKERİM?

**YIL SONUNDA
BİR
ÇEKİLİŞTE**

Kadıköy'de

16

**APARTMAN
DAİRESİ**

400.000

LİRA PARA İKRAMİYESİ

Bu çekilişe, hesabında
en az 200 lirası olan-
lar iştirak ederler. Her
100 liraya bir kur'a
numarası.

SON PARA YATIRMA GÜNÜ

24 KAŞIM

ve

Erenköy'de

**32
ARSA**

YAPI ve KREDİ BANKASI

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri YURDATAP

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak başlığı:
ŞAKA MATBAASI

AKBA

Çuval modası geçti!

- Şimdi ben bu çuvaları ne yapayım?..
- Üzülme... Bakkala satarsınız!

-İtalyan-